

Q2-
0296

M 1000

Nº 063

MARID-PUBLIKATIE No. 63

DEEL 3

WERELDREVOLUTIE

No. S.Marid 66226/706/63/-
dd. 15 mei 1963

Bibliotheek Nederlands

Instituut voor Militaire Historie

Boekwerk 314186832

D I S T R I B U T I E L I J S T

Bevelhebber der zeestrijdkrachten	Ex. 1
Plaatsvervangend chef van de marinestaf	2
Vlagofficier marineluchtvaartdienst	3
Hoofd bureau organisatie van de marinestaf	4
Hoofd bureau operaties van de marinestaf	5
Chef-staf inspecteur-generaal der Koninklijke marine	6
Directeur stafschool	7
Commandant korps mariniers	8 t/m 12
Commandant der zeemacht in Nederland (d.t.v. SOBEV-CZMNED)	13 t/m 112
Commandant der zeemacht in de Nederlandse Antillen (d.t.v. SOI-CZMNA)	113 t/m 118
Stafofficier inlichtingendienst te Rotterdam	119 en 120
Stafofficier inlichtingendienst te Amsterdam	121 en 122
Stafofficier inlichtingendienst te Den Helder	123 en 124
RNNLO Singapore	125
MA Londen	126
MA Washington	127
MA Canberra	128
MA Bonn	129
Hoofd marinebewakingskorps te Amsterdam	130 t/m 149
Bureau inlichtingen van de marinestaf	150 t/m 180

INLEIDING

Uit goede bron

In onze tijd van gissingen over de doelstellingen, de strategie en de tactiek van de communistische wereldbeweging is het nuttig na te gaan wat de communistische leiders hier zelf van zeggen. Beknoptheid moet hierbij uiteraard tot onvolledigheid leiden en de afweer te geven grote lijn gaat niet op voor de uitzonderingen. Ondanks deze bezwaren kan een dergelijk overzicht ons wellicht toch een beter inzicht geven in het doen en laten van de communistische wereldbeweging dan alles wat anti-communisten ons hierover weten te vertellen. Immers, communisten hebben de gewoonte de richtlijnen van hun eigen leiders uit te voeren in plaats van overeenkomstig de uitspraken van hun vijanden te handelen.

Tekstverhaal

Het communisme is gebaseerd op een gesloten wereldbeschouwing, die het bestaan van een God verwerpt. D.w.z. dat de communistische ideologie een materialistische verklaring geeft van alle verschijnselen. In het bijzonder van de ontwikkeling van de menselijke samenleving. Zij geeft gelovigen echter niet alleen een antwoord op alle vragen, doch ook een doel en een motor en een weg ter bereiking van dit doel. Volgens deze leer zou de ontwikkeling van onze samenleving met de zekerheid van een natuurwet leiden tot afschaffing van alle persoonlijke eigendom en daarmee tot het verdwijnen van bezittende en bezitloze bevolkingsklassen. Met andere woorden: tot de komst van de klassenloze communistische wereldheerschappij. In deze nieuwe wereld zouden dan tenslotte vrede, voorspoed, vrijheid, geluk en gelijkheid voor allen zijn verzekerd.

Verlossingsleer

Aangezien het communisme er van uitgaat dat niemand uit eigen beweging afstand van zijn bezit zal doen, kan de communistische heilstaat alleen met revolutionaire middelen gevestigd worden. Revoluties en bevrijdingsoorlogen vormen daarom de kern van de communistische verlossingsleer. Alle acties van de communistische wereldbeweging zijn ondergeschikt aan dit centraal gestelde programmapunt en gericht op het verwekken van revoluties en het bevorderen van be-

vrijdingsoorlogen. Ook de communistische moraal b.v. wordt bepaald door de eisen die de revolutie stelt. Alles wat de revolutie bevordert is goed, alles wat deze vertraagt is slecht, m.a.w. het doel heiligt de middelen.^{x)} Kortom wereldrevolutie, wereldverovering en wereldheerschappij zijn het doel en het streven van alle communisten waar ook ter wereld. De geestelijke vaders van deze leer en de huidige communistische leiders leggen hierop bij voortduring de nadruk. De vele uitspraken waaruit dit blijkt betreffen geen incidentele uitlatingen, doch vormen een recente weergave van hun eindeloos herhaalde dogma's, d.w.z. van de stellingen die de kern vormen van de revolutionaire theorie, die een zo succesvolle praktijk mogelijk maakte. Een praktijk waarbij in ca. 45 jaar ongeveer een derde deel van de wereldbevolking onder communistische heerschappij werd gebracht.

Tekst en uitleg

Bij de interpretatie van de aangehaalde uitspraken mag tenslotte niet worden vergeten, dat misleiding tot de beginselen der strategie behoort en dat de communisten, als zij woorden als socialisme, vrede, democratie, vrijheid, enz. gebruiken, hier dikwijls iets geheel anders mee bedoelen dan hetgeen wij er onder verstaan.

Definities

Onder "socialisme" verstaan zij b.v. het "marxisme-leninisme" dat wij communisme noemen en de leden van onze socialistische partijen noemen zij verraders van het socialisme. "Vrede" is voor hen "voortzetting van de revolutie met andere middelen" en Lenin leert dat "het vervangen van de burgerlijke staat door de

^{x)} "In onze socialistische maatschappij wordt die daad moreel toelaatbaar geacht welke de succesvolle overgang naar het communisme bevordert. Immoreel is alles wat daarmee in strijd is. Vanuit het standpunt van de communistische moraliteit bezien is de strijd tegen alles wat de zaak van de communistische opbouw hindert moreel geoorloofd en menselijk. En dit is de reden dat we de strijd tegen de vijanden van het communisme moreel geoorloofd achten." (Uit de brochure: "Wat voor soort moraliteit wordt door de religie onderwezen?" door G.L. Andrejew, Moskou, 15 december 1959)

"proletarische niet mogelijk is zonder gewelddadige revolutie. De
"lofzang die Marx en Engels (bij herhaling) over de gewelddadige
"revolutie aanheffen is daarom geenszins "geestvervoering"." 1)

Ter verduidelijking citeert hij Engels die stelt: "Revolutie is
"zeker de meest autoritaire zaak die er bestaat, een daad waar-
"door een deel van de bevolking zijn wil aan het andere deel op-
"dringt met geweren, bajonetten en kanonnen - alles zeer autori-
"taire middelen; en de partij die heeft overwonnen, moet haar
"heerschappij door de vrees die haar wapenen inboezemen handha-
"ven." 2) Het huidige programma van de communistische wereldbe-
weging sluit hierbij aan waar het nadrukkelijk stelt, dat "welke
"vormen de overgang van kapitalisme naar socialisme ook mag aan-
"nemen, hij is slechts mogelijk langs de weg van de revolutie." 3)

Vrede is voor hen dus niets anders dan de toestand, waarbij het
hun wordt toegestaan zonder tegenstand de niet-communistische
wereld te onderwerpen, om nieuwe "volksdemocratische" sowjet-
republieken te kunnen vestigen. Wie zich hiertegen verzet is
een vijand van het volk, die uitgeschakeld moet worden, of een
slachtoffer van "godsdienstige bedenksels en vooroordelen,
dat hiervan nodig moet worden bevrijd". 4)

Dictatuur, het toppunt van democratie

"Democratie" is naar communistische opvatting "de dictatuur van
"het proletariaat, die de waarachtige democratie, de democratie
"voor het werkende volk vormt" 5) onder een Lenin, Stalin,
Chroestsjow, Ulbricht, Janos Kadar, Mao Tse-Tung, Fidel Castro
of Saul de Groot. Een "democratie" dus, waarbij de staatsveilig-
heidsdiensten het communistische begrip "vrijheid" ook in volle
vrijheid hanteren om elke vorm van tegenstand te breken. Langs
deze marxistisch-leninistische weg moet door het vervangen van
alle democratische staatshoofden door communistische dictators,
door het opheffen van alle politieke partijen, vak-, jeugd- en
kerkelijke organisaties, pers-, radio- en TV-organen, bijzondere
onderwijsinstellingen, enz. elk obstakel worden weggenomen, dat
"de vrijheid van de mens om communist te worden" in de weg staat.
Pas dan, als we alleen nog "De Waarheid" mogen lezen, alleen
naar communistische radio- en TV-programma's mogen luisteren en

kijken, alleen nog onderwijs kunnen volgen uit marxistische leerboeken op communistische scholen, als geestelijke verzorgers zijn vervangen door politieke commissarissen, en we allemaal verplicht lid zijn geworden van de communistische vakbeweging, zijn we (volgens hén) wérkelijk vrij. Wie dán nog geen communist wordt is een onverbeterlijk individu, dat in het gunstigste geval in aanmerking komt voor plaatsing in een opvoedingskamp.

"Geweld als verloskundige"

Marx leerde reeds dat "de overgang van de kapitalistische naar de communistische maatschappij alleen mogelijk is via de revolutionaire dictatuur van het proletariaat". 6) Lenin verrijkte deze stelling met zijn praktische ervaring en voegde er o.a. aan toe, dat "in de eerste plaats de onderdrukkingmachine van de parlementaire democratie, n.l. het leger, de politie en het ambtenarenkorps, moet worden stukgeslagen, om daarna de politie te vervangen door een volksmilitie (zoals de VOPO), waarbij alle (proletarische) burgers en burgeressen van 15 tot 55 jaar worden betrokken, voor de verdediging, de consolidatie en de overwinning van de revolutie." 7) Want "de beslissende overwinning van de revolutie is de dictatuur van het proletariaat, d.w.z. ze zal onvermijdelijk steunen op militair geweld, op de bewapening van de massa, op de opstand en niet op deze of gene langs "legale", "vreedzame weg" geschapen instellingen... Zonder dictatuur is het onmogelijk het verzet te breken of contra-revolutionaire aanslagen af te weren". 8) "Het wetenschappelijk begrip dictatuur betekent niets anders dan door niets beperkte aan generlei wetten, aan absoluut geen regels gebonden, rechtstreeks op geweld berustende macht. Het volk treedt zelf en openlijk op het toneel, spreekt zelf recht en voltrekt zelf het vonnis, gebruikt de macht en schept een nieuw revolutionair recht", aldus Lenin. 9)

Dood aan kleine boeren en middenstanders

"De dictatuur van het proletariaat", zo vervolgt hij "is de meest onbeperkte, de meest meedogenloze oorlog van de nieuwe klasse tegen een machtiger vijand, tegen de bourgeoisie, wier verzet

"zich door haar val vertienvoudigt en wier macht niet alleen is
"gelegen in de kracht van het internationale kapitaal en de
"duurzaamheid van haar internationale betrekkingen, maar ook in
"de macht der gewoonte, in de kracht van het kleinbedrijf, want
"er zijn helaas (april 1920) nog veel, zeer veel kleinbedrijven
"overgebleven; het Kleinbedrijf doet evenwel onophoudelijk, iede-
"re dag, ieder uur, elementair, op massa-schaal, kapitalisme en
"bourgeoisie ontstaan... De klassen vernietigen, dat betekent
"niet alleen het verdrijven van de landheren en de kapitalisten,
"dat hebben we betrekkelijk gemakkelijk gedaan -, dat betekent
"ook, de kleine warenproducenten ^{x)} te vernietigen, maar hen kan
"men niet verdrijven, niet onderdrukken, met hen moet men tot
"een overeenkomst komen; hen kan (en moet) men vervormen en op-
"nieuw opvoeden, maar alleen door zeer langdurig, langzaam, voor-
"zichtig organisatorisch werk. Zij omgeven het proletariaat van
"alle kanten met een kleinburgerlijke sfeer, doordringen het daar-
"mee, demoraliseren het, veroorzaken telkens weer onder het pro-
"letariaat een terugval in kleinburgerlijke karakterloosheid,
"versplintering, individualisme, overgang van geestdrift naar
"moedeloosheid. De meest straffe centralisatie en discipline in
"de gelederen van de politieke partij van het proletariaat zijn
"nodig om hier weerstand te bieden, om de organisatorische rol
"van het proletariaat (en dat is zijn belangrijkste rol) juist,
"met goed gevolg, zegevierend te vervullen. De dictatuur van
"het proletariaat is een hardnekkige, bloedige en onbloedige,
"gewelddadige en vreedzame, militaire en economische, scholende
"en besturende strijd tegen de krachten en tradities van de oude
"maatschappij. De macht der gewoonte van miljoenen en tientallen
"van miljoenen is de meest geduchte macht... Het is duizendmaal
"gemakkelijker de gecentraliseerde grote bourgeoisie te overwin-
"nen, dan miljoenen en miljoenen kleine bezitters te "overwin-
"nen", en zij doen door hun dagelijkse, onmerkbare, onvatbare,
"ontbindende werkzaamheid juist die resultaten ontstaan, die de

x) Nadrukkelijk verstaat Lenin hieronder de kleine boeren en
middenstanders. Cursiveringen van Lenin.

"bourgeoisie herstellen. Wie ook maar in het minst de ijzeren "discipline" van de partij van het proletariaat verzwakt, voortijdens zijn dictatuur, die steunt in werkelijkheid de bourgeoisie tegen het proletariaat." 10) Tot zover de geestelijke nalatenschap van Marx en Lenin, waarvan Chroestsjow, Mao Tse-Tung én onze nationale communistenleiders zeggen executeur-testamentair te zijn.

Het Rijk der Vrees

Concentratiekampen, executiepelotons en de vlucht van meer dan 12 miljoen arbeiders en boeren sinds 1945 van achter het ijzeren - en het bamboe- - gordijn laten zich uit deze leerstellingen van het marxisme-leninisme wel verklaren. Het leven vanaf 1917 tot op heden onder deze dictatuur moet wel onmenselijk zwaar zijn, want ook onder Chroestsjow wordt nog steeds de doodstraf toegepast in alle gevallen, waarin de mens in strijd met de wetten van het marxisme-leninisme als mens tracht te leven.

De misdaden waarvoor Stalin door Chroestsjow postuum werd veroordeeld zijn daarom geen gevolg van "het overschrijden van de proletarische democratie", zoals de "Prawda" en "De Waarheid" meldden, 11) doch een onverbrekelijk deel van het marxisme-leninisme. Het bevel van Chroestsjow om de opstand van de Hongaarse arbeiders en studenten met tanks te onderdrukken doet ons dan ook betwijfelen of hij én het systeem in wezen wel zijn veranderd.

Bedrogen onschuld?

Blijkens een verslag in de "Prawda" van 31 januari 1937 verklaarde Chroestsjow in een bijeenkomst naar aanleiding van de veroordeling van de bolsjewistische leiders Pjatakow, Serebrjakow, Radek e.a.: "Toen zij hun hand verhieven tegen kameraad Stalin, verhieven zij deze tegen het beste dat de mensheid bezit, want Stalin is Hoop, is Verwachting, hij is het Lichtbaken voor de gehele vooruitstrevende mensheid. Stalin is onze banier! Stalin is onze wil! Stalin is onze overwinning!"

En eveneens volgens de "Prawda" (7 juni 1937) verklaarde hij naar aanleiding van de executie van maarschalk Toekhatschevsky en zeven generaals, in een rede voor het district Moskou van de Communistische Partij, Sowjet-Unie (CPSU): "Wij zullen wel onze vijanden totaal vernietigen. Alle, tot de laatste toe. We zullen hun as in alle windstreken verstrooien." En de "Maasbode" van maandag 30 mei 1938 meldde: "Uit Moskou werd gisteren bericht: De algemeen secretaris van de Oekraïense bolsjewistische partij Chroestsjow verklaarde tijdens een verkiezingsrede te Kiev, dat de Sowjet-Unie aan haar doel, het ondergang van de wereldbourgeoisie, vasthoudt. Alle tegenstanders van de Sowjet-Unie moeten vernietigd worden. Sprekende over de binnenlandse vijanden verklaarde Chroestsjow, dat in dit jaar weliswaar vele vijanden "geliquideerd" werden, doch dat er ook nog vele vijanden zijn overgebleven. Ook deze vijanden moeten tot den laatsten man uitgeroeid worden."

Gevallen engel

Stalin is door Chroestsjow inmiddels postuum wegens machtsmisbruik gedegradeerd en zijn lijk werd van de gewijde plaats aan Lenin's zijde verwijderd. Maarschalk Toekhatschevsky werd blijkens een bericht in de "Iswestia" van 28 december 1961 (eveneens door Chroestsjow) als slachtoffer van Stalin postuum gerehabiliteerd. Boedapest doet ons afvragen of hierbij andere dan krokodillentranen werden vergoten.

Tenslotte lezen we dan nog op meerdere plaatsen in het huidige programma van de communistische wereldbeweging, dat het marxisme-leninisme de basis vormt van al haar activiteiten.¹²⁾

Het systeem is dus gebleven. Alleen "de persoonsverheerlijking" (van Stalin), waardoor het partijleven en de democratie in de "staat geweld werden aangedaan" is geschrapt.¹³⁾ Wijzigingen in het marxisme-leninisme ten aanzien van het gebruik van geweld tegen niet-partijleden, d.w.z. met betrekking tot de essentie van de dictatuur van het proletariaat, werden niet ter sprake gebracht.

Het grote misverstand

Wie dit alles over het hoofd ziet, begrijpt hun taal niet, vergeet dat het communisme reeds vele malen meer slachtoffers heeft gemaakt dan het aantal doden van Hirosjima en Nagasaki en loopt het risico in zijn slaap te worden verrast. Niemand minder dan Nikita Chroestsjow heeft ons hiervoor op het XXste congres van de CPSU in 1956 in zijn destalinisatierede gewaar-schuwd. En onder verwijzing naar het lot van de vele Russische ondernemers tijdens de bolsjewistische revolutie, voegde Saul de Groot hier als algemeen secretaris van de communistische partij Nederland (CPN) aan toe: "Directies die nog steeds sta-
"kers durven ontslaan zullen deze daad lang en bitter berouwen.
"De vuist van de proletarische revolutie is hard. Misschien
"willen de heren directeuren en leiders van de Unie-bonden hier
"eens over nadenken. Eens komt ook hier de dag."¹⁴⁾

De communisten kunnen ons moeilijk duidelijker en eerlijker waar-schuwen dan met al hun, in miljoenen exemplaren, in vrijwel al-le talen, in recente herdrukken verspreide instructies en richtlijnen van de geestelijke vaders en de leiders van het marxisme-leninisme. Dat desondanks nog wel sprake is van mis-verstand blijkt o.a. uit de brief van een predikant, die in het partijblad van de CPN werd afgedrukt. Leest U maar: "Onafgebro-
"ken gaan condoleantiebetuigingen met het overlijden van kame-
"raad Stalin uit ons land naar sowjet-vertegenwoordigers. Wij
"publiceren hieronder een gedeelte van een brief welke dominee
"Hugo van Dalen, Ned. Herv. predikant naar de ambassadeur van
"de USSR te Den Haag stuurde. Ds. van Dalen schreef o.a.: "Het is
"in grote bewogenheid dat ik U met geheel mijn hart een bewijs
"van mijn intens medeleven doe toekomen in verband met het heen-
"gaan van hem, die voor u en voor ons was en is en blijven zal,
"de leider naar een gelukkige samenleving in een Wereld van
"Vrede en Broederschap, onze grote kameraad Josef W. Stalin.
"Mag ik u persoonlijk verzekeren van mijn liefde en trouw voor de
"grote gedachte van uw socialistisch vaderland? Mag ik u tevens
"verzekeren van de onverzettelijkheid van mijn strijd voor de Vre-
"de in samenhang met het vredesvolk van de Sowjet-Unie en ge-

"inspireerd door de levendige herinnering aan hem, die voor
"ons een lichtend voorbeeld is geweest en blijven zal? Waar-
"achtige progressiviteit en waarlijk socialisme, grootheid
"van geest en sterkte van karakter, zoals kameraad Stalin
"bezat, zijn blijvende fundamenten voor een Wereld van Vrede
"en Broederlijke Vriendschap. Diep onder de indruk reik ik
"u een hand van onvernietigbare trouw en strijd voor de
"vrede." 15) Daarnaast verzond deze dominee condoleanties
aan de president van de Raad van Russische Orthodoxe Kerken
bij de ministerraad van de Sowjet-Unie. Alles met afschrif-
ten aan de Nederlandse communistische pers, die zich, nu de
gevalle engel uit de reliekschrijn op het Rode Plein is
verwijderd, overigens zeer gereserveerd over Stalin uitlaat.

DE REVOLUTIELEER

Oproep

In 1848 riep Marx in het Communistisch Manifest op tot revolutie en burgeroorlog als hét middel tegen alle kwalen van de wereld. Als eerste stap achtte hij het noodzakelijk alle privé bezit te onteigenen. Persoonlijk bezit zou volgens hem noodzakelijk tot uitbuiting van de ene mens door de andere leiden en daarmee tot een voortdurende klassenstrijd tussen uitbuiters en uitgebuitenen en tenslotte tot oorlog van het ene volk tegen het andere.

Aangezien hij er van overtuigd was, dat niemand vrijwillig afstand van zijn bezit wil doen, verordeneerde hij in het Communistisch Manifest dat "de klassenloze maatschappij gevestigd moet worden door de burgeroorlog, die de maatschappij min of meer in het verborgen bewerkt tot het ogenblik dat hij uitbreekt in openlijke revolutie en het proletariaat zijn heerschappij zal vestigen door de omverwerping van de bourgeoisie. Het proletariaat zal daarna zijn politieke overheersende positie gebruiken om alle bezit in handen van de staat te stellen."

De permanente revolutie

Lenin stelde zich evenals Marx op het standpunt van de permanente revolutie. Dat wil zeggen dat de revolutie in het ene land gevolgd moet worden door de revolutie in alle landen. Hij verklaarde: "Het kapitalisme is een internationale macht, die alleen definitief kan worden vernietigd, als het niet slechts in één land wordt overwonnen, doch in alle landen"¹⁶⁾ en verder: "Revoluties zijn naar Marx' woorden de locomotieven der geschiedenis. Revoluties zijn feestdagen der onderdrukten en uitgebuitenen. Nooit is de volksmassa in staat als een zo actieve schepper van nieuwe maatschappijstelsels op te treden als tijdens een revolutie... Wij zullen verraders van de revolutie blijken te zijn, als wij geen gebruik maken van deze feestelijke energie der massa's en van hun revolutionaire geestdrift voor de ongebreidelde, meedogenloze strijd voor de directe en beslissende weg".¹⁷⁾

"inspireerd door de levendige herinnering aan hem, die voor
"ons een lichtend voorbeeld is geweest en blijven zal? Waar-
"achtige progressiviteit en waarlijk socialisme, grootheid
"van geest en sterkte van karakter, zoals kameraad Stalin
"bezat, zijn blijvende fundamenten voor een Wereld van Vrede
"en Broederlijke Vriendschap. Diep onder de indruk reik ik
"u een hand van onvernietigbare trouw en strijd voor de
"vrede." 15) Daarnaast verzond deze dominee condoleanties
aan de president van de Raad van Russische Orthodoxe Kerken
bij de ministerraad van de Sowjet-Unie. Alles met afschrif-
ten aan de Nederlandse communistische pers, die zich, nu de
gevallen engel uit de reliekschrijn op het Rode Plein is
verwijderd, overigens zeer gereserveerd over Stalin uitlaat.

DE REVOLUTIELEER

Oproep

In 1848 riep Marx in het Communistisch Manifest op tot revolutie en burgeroorlog als hét middel tegen alle kwalen van de wereld. Als eerste stap achtte hij het noodzakelijk alle privé bezit te onteigenen. Persoonlijk bezit zou volgens hem noodzakelijk tot uitbuiting van de ene mens door de andere leiden en daarmee tot een voortdurende klassenstrijd tussen uitbuiters en uitgebuitenen en tenslotte tot oorlog van het ene volk tegen het andere.

Aangezien hij er van overtuigd was, dat niemand vrijwillig afstand van zijn bezit wil doen, verordeneerde hij in het Communistisch Manifest dat "de klassenloze maatschappij gevestigd moet worden door de burgeroorlog, die de maatschappij min of meer in het verborgen bewerkt tot het ogenblik dat hij uitbreekt in openlijke revolutie en het proletariaat zijn heerschappij zal vestigen door de omverwerping van de bourgeoisie. Het proletariaat zal daarna zijn politieke overheersende positie gebruiken om alle bezit in handen van de staat te stellen."

De permanente revolutie

Lenin stelde zich evenals Marx op het standpunt van de permanente revolutie. Dat wil zeggen dat de revolutie in het ene land gevolgd moet worden door de revolutie in alle landen. Hij verklaarde: "Het kapitalisme is een internationale macht, die alleen definitief kan worden vernietigd, als het niet slechts in één land wordt overwonnen, doch in alle landen"¹⁶⁾ en verder: "Revoluties zijn naar Marx' woorden de locomotieven der geschiedenis. Revoluties zijn feestdagen der onderdrukten en uitgebuitenen. Nooit is de volksmassa in staat als een zo actieve schepper van nieuwe maatschappijstelsels op te treden als tijdens een revolutie... Wij zullen verraders van de revolutie blijken te zijn, als wij geen gebruik maken van deze feestelijke energie der massa's en van hun revolutionaire geestdrift voor de ongebreidelde, meedogenloze strijd voor de directe en beslissende weg".¹⁷⁾

"Socialisme in één land"

Stalin voegde hieraan toe: "Het doel van de bolsjewistische re-
"volutie was het vestigen van de dictatuur van het proleta-
"riaat in één land, om haar te gebruiken als steunpunt om
"het imperialisme in alle landen omver te werpen. Deze re-
"volutie overschrijdt de grenzen van één land. De tijd van de
"wereldrevolutie is begonnen." ¹⁸⁾ Zo bevestigt het stali-
nisme de revolutieleer van Marx en Lenin, doch stelt voort-
zetting van de wereldrevolutie afhankelijk van de economische,
industriële en militaire opbouw van de Sowjet-Unie, "het eni-
"ge vaderland van het internationale proletariaat". Hiermee
werden de belangen van het internationale proletariaat dus
afhankelijk gemaakt van Ruslands belangen en trouw aan de
Sowjet-Unie de toetssteen van het ware communistische geloof.
Sindsdien is het Kremlin dan ook alleen geïnteresseerd in
socialisme dat dienstbaar is aan de Sowjet-Unie.

Het socialistisch wereldstelsel

Chroestsjow en de zijnen onderschrijven deze stalinistische
leer als volgt in het huidige program van de CPSU: "Het cen-
"trum van de internationale revolutionaire beweging heeft
"zich bij de aanvang van de 20ste eeuw naar Rusland verplaatst"
en "onvermijdelijk en overal zal het socialisme in de plaats van
"het kapitalisme treden... Trouw aan het proletarisch interna-
"tionalisme volgt de CPSU steeds de strijdkreet "Proletariërs
"aller verenigt U" De partij beschouwt de communistische op-
"bouw in de USSR als een grote internationale taak van het
"Sowjet-volk, een taak die beantwoordt aan de belangen van
"het gehele socialistische wereldstelsel, aan de belangen van
"het internationale proletariaat en van de gehele mensheid." ¹⁹⁾
Chroestsjow stelt evenals Stalin de verworvenheden en verdere
opbouw van de Sowjet-Unie en het sowjet-blok primair en wil
deze niet door een atoomoorlog in gevaar brengen. Daarom wrek-
ken de communisten niet meer openlijk onder de oude bolsjewis-
tische leuzen op tot revolutie en burgeroorlog, doch beschul-
digen zij het Westen er van dat het aanstuurt op een contra-
revolutionaire oorlog tegen het sowjet-blok.

Zo roepen zij thans in naam van de "Vrede, Democratie, Vrijheid, Gelijkheid en het Geluk van alle volkeren" ²⁰⁾ het internationale proletariaat op tot eenheid en strijd tegen de zo geheten oorlogszuchtige Westerse parlementaire democratieën, d.w.z. tot revolutie.

Communistische wereldheerschappij is dus vanaf Marx, via Lenin en Stalin, tot op heden het doel gebleven en de communistische revolutie het middel ter bereiking van dit doel. Saul de Groot sluit zich hierbij aan waar hij zegt: "Ik geloof dat onze partij geen enkele twijfel kan laten bestaan aan de volledige solidariteit met de CPSU en de besluiten van haar 22ste congres." ²¹⁾

Onverzoenlijke strijd

De geloofsijver waarmee de communisten hun encyclieken in de praktijk brengen maakt ons duidelijk dat we in een strijd met het wereldcommunisme zijn betrokken, waarbij ons bestaan op het spel staat. Dat wil zeggen dat we thans in tijd van oorlog leven. De koude oorlog is in dit verband alleen maar een beperkte oorlog voor wat betreft de middelen die worden gebruikt. Het doel van de strijd die de communisten tegen ons voeren blijft n.l. onder alle omstandigheden onveranderlijk communistische wereldheerschappij, waarbij zij dus ook van ons koninkrijk een sowjet-republiek willen maken. Bij deze strijd laten de communisten niets of niemand ongemoeid. Alles en iedereen wordt er in betrokken. Het conflict tussen beginselen die elkaar niet dulden is totaal. De door Chroestsjow gepropageerde "vreedzame coëxistentie" verandert hier niets aan. Zijn schoonzoon, Alexei Adzjoebai, hoofdredacteur van de "Iswestia" bevestigde dit op 15 maart 1963 in een persconferentie te Wenen, toen hij naar aanleiding van zijn bezoek aan de Paus verklaarde dat er b.v. nooit sprake van vreedzame coëxistentie tussen de godsdienst en de communistische leer kan zijn, daar deze stelsels te veel van elkaar verschillen. In antwoord op vragen over dit bezoek verklaarde hij voorts dat hij geen speciale boodschap van de Paus voor zijn schoonvader bij zich had. "Mijn bezoek had een privé karakter, hoe-

"wel ik, als atheïst, zelfs niet verplicht zou zijn een belof-
te te houden als ik er een aan de Paus had gegeven." Aldus
Adzjoebai, die met deze woordenduidelijk maakte hoe weinig
waarde wij aan het woord van een communist mogen hechten.
Daarnaast blijkt uit zijn gezaghebbende woorden dat de strijd
van de communisten tegen onze ideologie onverzoenlijk is.

OORLOG IN DE OORLOG

Het front is overal

In een dergelijke ideologische oorlog staan ook landgenoten als aanhangers en tegenstanders tegenover elkaar, zoals gelovigen en ongelovigen in de eerste dagen van het Christendom en bij de latere kettervervolgingen. Afvalligheid, verraad, bekeringen, overlopen uit angst en vervolging van andersdenkenden gaan hiermee onverbrekkelijk samen. Zo sneuvelden b.v. in de strijd tegen de nazi's en de fascistten 4570 Nederlandse militairen en zeelieden aan geallieerde zijde tegen 10.000 Nederlandse vrijwilligers in Duitse krijgsdienst. Daarnaast werden tienduizenden goede vaderlanders door de 5e-colonne aan de vijand uitgeleverd. Niet minder dan 2800 van deze gevangenen werden gefusilleerd, 22.500 anderen kwamen in de concentratiekampen om het leven. En in het huidige ideologische conflict gelden voor alle communisten, waar ook ter wereld, de nimmer herroepen instructies van de Communistische Internationale (COMINTERN) voor tijd van oorlog. Als primaire taak wordt hierin gesteld: "Verander de oorlog in een burgeroorlog. Verslaat de eigen regering. Verdedig de Sowjet-Unie en de koloniën." ²²⁾ De Nederlandse sectie van de communistische wereldbeweging voegt hier in het beginselprogramma van de CPN aan toe: "De verdediging en ondersteuning van de Sowjet-Unie is de eigen zaak van de Nederlandse arbeidersklasse." ^{x)} Daarnaast volgen de aanhangers van de "Derde Weg" een "gekruiste armen-politiek" en ijveren consequent om ons door eenzijdige ontwapening volkomen weerloos te maken tegen het agressieve wereldcommunisme.

Unie van Socialistische Amerikaanse Sowjet-Republieken

Chroestsjow moedigt deze beweging krachtig aan met zijn steeds weer herhaalde verzekering: "met alle volkeren in vrede te willen leven, zonder ons in hun binnenlandse aangelegenheden te mengen. Laten de volkeren zelf dat maatschappelijk stelsel kiezen dat hen het meest past. Er komt natuurlijk een tijd - en daar zijn we even vast van overtuigd als van het feit dat morgen de zon opgaat - dat het rode vaandel van het socialisme

x) Zie p.23

"ook boven de Verenigde Staten van Amerika zal waaien. Niet
"wij zullen dat vaandel plaatsen, maar dat zal de Amerikaanse
"arbeidersklasse, het Amerikaanse volk, zelf doen." 23)

Hoe de communisten zich voorstellen dat de Verenigde Staten
van Amerika en alle andere parlementaire democratieën zonder
Russische inmenging of - steun getransformeerd zouden kunnen
worden tot Sowjet-republieken is niet duidelijk. Dat de Ameri-
kaanse arbeider zijn auto(s), TV, ijskast en verdere luxe vrij-
willig zal inruilen voor de vage marxistische belofte, dat in
de communistische heilstaat "een ieder naar zijn behoefte zal
"ontvangen" 24) is even onwaarschijnlijk als de gedachte dat de
communisten de Amerikaanse staat, zijn economie en industrie
beter zouden kunnen "runnen" dan de huidige leiders. En dit
geldt ook in onze West-Europese democratieën. Vergelijkt U de
economische situatie maar in de beide delen van het gespleten
Duitsland, die in 1945 een gelijk uitgangspunt hadden.

Eén voor allen. Allen voor één

Als de communisten om aan Chroestsjow's heilsverwachting te
voldoen dan toch de rode banier der bolsjewieken boven hun
land moeten plaatsen door van binnen uit onze democratieën
uit te hollen en nationale revoluties te verwekken om deze
tot de communistische wereldrevolutie te doen samensmelten, 25)
zullen ze hierbij dus noodzakelijk steun van buitenaf moeten
hebben. Zonder steun van de Sowjet-Unie is nog geen enkele
communistische machtsgreep geslaagd en de strijd van alle
"nationale" communistische partijen een hopeloze zaak. Ook
voor de CP van de Verenigde Staten van Amerika of van Neder-
land. Geen mens - en daarmee ook geen marxist - kan zich voor-
stellen dat de communisten via de stembus aan de macht zullen
komen of dat zij geheel op eigen kracht hun partij via revolutie
en burgeroorlog naar de overwinning kunnen voeren. En we weten
dat de Sowjet-Unie "dergelijke heilige oorlogen zonder enige
"reserve van ganser harte steunt". 26) Chroestsjow verlaagt
zich in dit opzicht waarachtig niet tot het ontveinzen van
hetgeen hij denkt en wil, doch verkondigt openlijk dat zijn doel
"alleen door een gewelddadige revolutie kan worden bereikt". 27)

Als de vos de passie preekt...

Om zich aan de andere kant van de steun van alle vredelievende mensen te verzekeren predikt hij "vreedzame coëxistentie" en wordt de communistische propaganda en agitatie gericht op het doodverven van onze democratische politici als oorlogsophitsers en provocateurs, die consequent aansturen op een atoomoorlog. Achter de door de propaganda aangeboden communistische vrede en cultuur steekt, echter, zoals Theodor Plievier het in zijn boek "Berlijn" uitdrukt als "werkelijke opdracht dat een reusachtig Trojaans paard moet worden opgetuigd en vele leden van de intelligentsia met linkse neigingen tonen zich toegankelijk. Draggers van belangrijke namen - coryphéeën van het geestesleven - klimmen zonder het te weten als eerste bemanning in de buik van het Trojaanse paard". Enthousiast over dit succes verklaart Chroestsjow opgewekt: "De mensen worden er zich in toenemende mate van bewust dat het de communisten zijn, die voorstanders zijn van het baseren van de betrekkingen tussen landen op het beginsel van de vreedzame coëxistentie, dat zij het zijn die de felste en meest consequente strijders voor de vrede zijn. Wij kunnen trots zijn op het feit, dat vrede en communisme in de geest van de mensen meer en meer worden geassocieerd"... en verder: "Mensen van uiteenlopende politieke overtuigingen en uiteenlopende maatschappelijke lagen en uiteenlopende religieuze inzichten zijn onder onze vredesvrienden vertegenwoordigd. De strijd voor ontwapening is een actieve strijd tegen het imperialisme, voor het beperken van zijn militaire mogelijkheden. Lenin wees reeds op de noodzaak van het tot stand brengen van contacten met die kringen van de bourgeoisie, die worden aangetrokken door het pacifisme, "al is het van de vaalste tint". (Verz. werken, Russische editie, deel 33, "blz. 236)" 28)

Engel des vredes

Doch "als antwoord op ons streven naar vrede", klaagt Chroestsjow, "bedreigt men ons met oorlog. Maar ik moet verklaren,

"dat alleen waanzinnigen zo kunnen optreden, omdat nu het knop-
je indrukken en een oorlog tegen ons ontketenen, ook automa-
tisch betekent de knopjes tegen zichzelf indrukken - de raket-
ten zullen ook naar de hoofden vliegen die de oorlog ontkete-
nen. Derhalve kan slechts een zelfmoordenaar een oorlog ont-
ketenen." 29)

En na de crisis om Cuba verklaarde hij: "Ons doel was slechts de
verdediging van Cuba... Wij zagen de mogelijkheid het vrijheid-
lievende volk van Cuba te verdedigen door daar raketten te
stationeren, opdat de Amerikaanse imperialisten, indien deze
werkelijk tot een invasie zouden besluiten, zouden voelen dat
de oorlog, waarmee zij dreigden, bij hun eigen grens stond en
opdat zij zich het gevaar van een thermo-nucleaire oorlog rea-
listischer zouden voorstellen." 30) Waarschijnlijk was deze ge-
dachte ook de achtergrond van de brief die Chroestsjow op 27
december 1962 aan Bondskanselier Adenauer richtte. Aan het slot
hiervan spreekt het hoofd van de Sowjet-regering de hoop uit,
dat Adenauer zich zal wijden aan "goede werken in het belang van
vrede en de veiligheid der volken, omdat zo er een oorlog mocht
worden ontketend waarop uw huidige politieke koers is gericht,
de Duitse Bondsrepubliek dan reeds in de eerste uren van deze
oorlog zou branden als een fakkel". 31)

Ons land ontving reeds in januari 1961 een sowjet-nota van de-
zelfde strekking. Zo trachten de communistische leiders door
vreesaanjaging belangrijke bevolkingsgroepen van een strijd-
bare democratie te vervreemden en aan te zetten tot ongehoorzaam-
heid, dienstweigering en acties voor eenzijdige ontwapening,
waarna het Rode Leger ons zonder risico van onze "waardeloze"
regering kan bevrijden.

Termietenpolitiek

Ook in ons land is deze politiek niet zonder gevolgen gebleven.
Prof. Geijl schreef hierover: "Met welk een genoegen zullen de
leiders van de Russische intimidatiepolitiek nota nemen van al
die verzekeringen van goede Nederlanders, dat zij klaar staan
om zich over te geven." 32) En opgewekt marcheert de "5e-colon-
ne" over deze "derde weg" maar het door Marx, Lenin, Stalin en

Chroestsjow "Beloofde Land". Zo zijn de laatste jaren ook moderne volkeren ten onder gegaan. Niet in een openlijk gevecht tegen duidelijk te herkennen tegenstanders, doch door ondergronds gewroet van eigen landgenoten, die daarbij werden gesteund door hun buitenlandse geestverwanten. De hierbij toegepaste techniek van het klassieke Trojaanse paard heeft zich ontwikkeld tot een wetenschappelijk systeem, waarbij actie en contra-actie het werk zijn geworden van specialisten. Wanneer n.l. de ene mogendheid de bedoeling heeft een andere te vernietigen of ernstige schade toe te brengen, dan staan haar vele middelen ter beschikking om deze vernietiging voor te bereiden en grotendeels uit te voeren, zonder dat het daarbij nodig is om tot een gewapende aanval over te gaan. Aangezien deze termietenpolitiek voor de oppervlakkige beschouwer minder spectaculair is dan wapengeweld, wordt hieraan echter ook minder aandacht besteed.

Onconventionele oorlogsvoering

Toch blijft het een primitieve gedachte meer respect te tonen voor fysiek geweld dan voor de invloed van (revolutio-naire) ideeën. Desondanks wordt het communistische gevaar overwegend als een militaire dreiging afgeschilderd. Bij het afwegen van de krachtsverhoudingen tussen Oost en West wordt dan het accent gelegd op de fysieke middelen van beide partijen. Het militaire potentieel wordt in de schaal gelegd en tegen elkaar afgewogen. Tenslotte wordt het verschil dan gelijk gesteld aan het overwicht van de één op de ander en daarmee aan de kans op een militaire overwinning of nederlaag. De geschiedenis leert echter dat het aanleggen van deze maatstaven tot volkomen onjuiste conclusies leiden kan. "Het leger van George Washington was zwak maar toch overwon "het de goed gewapende Britse koloniale troepen." ³³⁾ Lenin begon de bolsjewistische revolutie met 40.000 aanvankelijk praktisch onbewapende partijleden en overwon in vier jaar burgeroorlog de door de interventen gesteunde tsaristische strijdkrachten. ³⁴⁾ Mao Tse-Tung begon zijn revolutie met niet veel meer dan een revolutionaire knokploeg en versloeg tenslotte het door de Amerikanen uitgeruste leger van Tsjang Kai Tsjek ter sterkte van 4 miljoen man. ³⁵⁾ Deze enkele voorbeelden spreken voor zichzelf. Ook de dramatische Franse capitulaties in Indo-China en Algerije bewijzen overduidelijk dat een militair overwicht niet altijd gelijk staat aan een overeenkomstige overwinningskans.

Onbezielde materie is dood

Fysieke middelen zijn dus niet altijd beslissend en ook de modernste wapenen worden niet door robots bediend. De geest van Frankrijk overwon in de Eerste Wereldoorlog in de granaattreuchters van Verdun en capituleerde in de Tweede Wereldoorlog vrijwel zonder strijd in de ongeschonden "onneembare" Maginotlinie. Bij de aanval van Hitler op Rusland gaven zich gehele

Russische legerkorpsen tegelijk over. In juni bij Bialystok-Minsk 290.000 man, in juli bij Smolensk 180.000 man, in september bij Kiev 665.000 man en in oktober bij Wjasma 660.000 man. Het totale aantal Russische krijgsgevangenen in de campagne van 1941 bedroeg 3.000.000 man, ruwweg gelijk aan de sterkte van de Duitse aanvalstroepen, en in 1956 bracht de Hongaarse geest van verzet met primitieve middelen de tanks van zijn onderdrukkers aanvankelijk tot staan.

Het woord als wapen

De geest die het gebruik van de wapens beheerst, vormt dus een beslissende factor. Het aanwenden van fysiek geweld is daarom in de eerste plaats gericht op het bereiken van een psychologisch effect n.l. het breken van de wil tot verzet van de tegenstander. Bij voorkeur moet dit resultaat reeds worden bereikt vóórdat een gewapende aanval wordt ingezet. En ook aan dit front schenkt de generale staf der wereldrevolutie bijzondere aandacht. Chroestsjow stelt in dit verband: "Het marxisme-leninisme, dát is ons hoofdwapen. "Wij zullen de kapitalistische wereld overwinnen, indien wij "ons van ideeën als wapens bedienen en niet van de atoom-"bom." 36) "Al met al wijst het communistische succes in een "bepaalde richting", aldus Prof. Arnold Toynbee. "Het zegt "ons dat in de toekomst meer van een geestelijke strijd dan "van een strijd met technologische wapens sprake zal zijn. Een "geloof b.v. kan een werktuig zijn en in de nieuwe ronde in de "competitie tussen Rusland en het Westen, die in 1917 begon, "werpen de Russen thans een geloof in de weegschaal, dat "even zwaar weegt tegenover de technische middelen van het "Westen als het zwaard, dat Brennus in de schaal wierp te-"genover het Romeinse goud." En de conclusie van Toynbee: "En thans voor het eerst in de moderne geschiedenis van het "Westen sinds het einde van de 17e eeuw, toen de stroom van "bekeringsen tot de Islam ten einde liep, wordt het Westen "opnieuw bedreigd door een geestelijke desintegratie, zowel "van binnen uit als door een aanval van buitenaf. Aldus "dreigend de grondslagen van de Westerse beschaving te onder-

"mijnen, heeft het communisme zichzelf reeds als een meer doel-
"treffend anti-Westers wapen bewezen dan enig fysiek middel
"ooit kan zijn." 37)

Missiedrang

Doelbewust, beginselvast en consequent streven de commu-
nisten zo met alle middelen en op alle fronten naar communis-
tische wereldheerschappij. Zij geloven rotsvast in hun ideaal.
Zij achten het hun roeping en historische taak het marxisme-
leninisme tot heil der mensheid in de praktijk te brengen en
daarvoor heel de wereld van de grond af te veranderen en te
verbeteren. Zij zien in het communisme een geneesmiddel voor
alle kwalen van de wereld. Het geloof in hun ideaal is sterker
dan dat in hun land. Vaderlandsliefde is voor hen geen motief
doch "internationale proletarische solidariteit". Het opgeven
van de wereldrevolutie en communistische wereldheerschappij zou
voor hen gelijk staan met verraad aan hun beginselen en het af-
zweren van het communisme. Eenvoudige waarheden als deze wor-
den echter dikwijls niet door de mens aanvaard.

Wie niet horen wil moet voelen

Ook geloof in de realiteit van "Mein Kampf" ontbrak vele
niet-nazi's. Toch brachten de misdadige nationaalsocialistische
leerstellingen miljoenen aanhangers tot zeer concrete daden van
zelfopoffering, heldenmoed en een ongekend fanatisme. Aan de
andere kant kostte ongeloof in deze harde realiteit gehele vol-
keren de vrijheid en miljoenen de dood. "Mein Kampf" is daarom
wel het meest effectieve boek van de 20ste eeuw genoemd. Elk
daarin gedrukt woord kostte 125 mensen het leven, elke bladzijde
eiste 4700 mensenlevens, elk hoofdstuk meer dan 1.200.000 do-
den. 38) "De dertig miljoen verminkten en de miljoenen daklozen
en ontheemden van de Tweede Wereldoorlog bleven met hun pijnen,
angsten en zorgen leven." Doch "Mein Kampf" werd weinig of niet
gelezen. Men wilde niet luisteren en noemde het onbeschaafd ge-
bral. Een van de grootste gevaren van het communisme is daarom
wellicht, dat velen het niet als een gevaar zien. Dank zij een
algemeen gebrek aan kennis van de in vele talen in miljoenen

exemplaren verspreide instructies van de generale staf der wereldrevolutie en gebrek aan zin voor realiteit, menen vele niet-communisten - overtuigde democraten - dat de communistische plannen voor wereldrevolutie en wereldheerschappij en de communistische bond van godlozen slechts uitvindingen van anti-communisten zijn. Velen zijn daarom steeds weer bereid compromissen te sluiten, die stap voor stap leiden tot hun door de communisten geëiste onvoorwaardelijke capitulatie. Anderen wijzen enthousiast op de vredesduif van Picasso, het symbool van de communistische vredesbeweging en vergeten dat als de communisten spreken over vrede op aarde, zij hiermee alleen de toestand bedoelen, waarbij het hun zonder tegenstand wordt toegestaan de wereldrevolutie te voltooien. Vele dogmatische uitspraken van onverdacht communistische leiders en de onvervalst marxistisch-leninistische toepassing daarvan maken dit duidelijk.

Breken en bouwen. Offers en zegeningen

Ruim honderd jaar geleden richtten Marx en Engels het Kommunistisch Manifest tot de wereld. Het vangt aan met de woorden: "Een spook waart door Europa, het spook van het communisme" en eindigt met: "De communisten verlagen zich niet tot het ontveinzen van hetgeen zij denken en willen. Zij verkondigen openlijk dat hun doeleinden alleen bereikt kunnen worden door de gewelddadige omverwerping van de gehele traditionele sociale orde. Laat de leidende klasse sidderen bij de gedachte aan de communistische revolutie. De proletariërs hebben niets te verliezen dan hun ketenen. Zij hebben een wereld te winnen. Proletariërs aller landen, verenigt U!" Het program van de CPSU voegt hier trots aan toe: "Het centrum van de internationale revolutionaire beweging heeft zich bij de aanvang van de 20ste eeuw naar Rusland verplaatst... De door het sowjet-volk verrichte grote revolutionaire heldendaad bracht de volksmassa's van alle landen en continenten in beweging en tot geestdrift. Een machtig reinigend onweer gaat over de wereld en kondigt de Lente van het mensdom

"aan... Het communisme vervult een historische missie door
"alle mensen te bevrijden van maatschappelijke ongelijkheid,
"van alle vormen van onderdrukking en uitbuiting, van de
"verschrikkingen van de oorlog en het vestigt op aarde Vrede,
"Arbeid, Vrijheid en het Geluk van alle volkeren." 39)

Het "ijzeren gordijn" met zijn "muur der schande" kon miljoenen
berooide vluchtelingen, waaronder al meer dan 4.000.000
Oostduitse en honderdduizenden Hongaarse arbeiders er niet
van weerhouden om in het Westen van het Rode (bevrijdings-)
Leger en de zegeningen van de communistische democratie te
komen getuigen. Sinds de Tweede Wereldoorlog verkozen totaal
reeds meer dan twaalf miljoen arbeiders, boeren, soldaten en
intellectuelen uit de Europese en Aziatische sowjet-republie-
ken met levensgevaar de vrijheid, Vertegenwoordigers van de
oude aristocratie treffen we onder deze vluchtelingenstroom
slechts bij uitzondering aan. De liquidatie van deze groep
schijnt doeltreffender te zijn uitgevoerd dan de nationaal-
socialistische "oplossing van het jodenvraagstuk".

OORZAAK EN GEVOLG

Actieve strijd en passieve neutraliteit

Velen zagen het door Marx opgeroepen communistische spook slechts als een hersenschim. Miljoenen anderen kwamen pas tot de werkelijkheid toen hun land en volk, zichzelf en hun familie in zijn fatale greep kwamen. Doch hoe konden toch zoveel het slachtoffer worden van zo weinigen? Toen Lenin bij de Oktober-revolutie van 1917 zegevierde, telde zijn partij op een bevolking van 138.000.000 zielen slechts 40.000 leden en in (Oost-) Duitsland en op de Balkan waren de communisten door de nazi's vrijwel uitgeroeid. In Polen was na de mislukte invasie van het Rode Leger, dat in 1920 bij Warschau werd teruggeslagen bij een poging om de bolsjewistische revolutie met wapengeweld te exporteren, de communistische partij verboden. De leiding zocht met vele aanhangers politiek asyl in de Sowjet-Unie. Ontevreden over hun optreden liet Stalin bij de zuiveringen de partijleiding terechtstellen en ontbond de partij. Ook in Tsjechoslowakije, China, Indo-China, Cuba, enz. was de getalsterkte van de communistische beweging praktisch te verwaarlozen. Het antwoord op de vraag hoe de communisten desondanks in al deze landen aan de macht konden komen, ligt zowel in de individuele en collectieve passiviteit en verdeeldheid van de niet-communistische mens als in de revolutionaire theorie en praktijk van het wereldcommunisme en de krachtige militaire steun die het Rode (bevrijdings-) Leger bij de export van de revolutie verleent. Ondanks de in het program van de CPSU opgenomen verzekering "dat de proletarische revolutie niet van buitenaf kan worden opgedrongen en het zegevierende proletariaat een ander volk het "geluk niet kan opdringen" zonder daarmee zijn eigen overwinning "te ondergraven." 40)

Generale staf der wereldrevolutie

Vijfenvertig jaar geleden trokken de communisten uit de illegaliteit van hun schuilhoeken naar de paleizen, van waaruit één zesde deel der aarde werd geregeerd. Met revolutionair élan verklaarden zij, dat dit slechts een begin was en dat met de

Sowjet-Unie als basis de wereldrevolutie met kracht zou worden voortgezet. In maart 1919 werd in Moskou door Lenin de COMINTERN gegrondvest, die blijkens de statuten als voorloper van de Wereld Federatie van Sowjet-Republieken de gewapende omverwerping van de internationale bourgeoisie ten doel had. Uit de inleiding van Kamenev blijkt dat de instelling van de "generale staf van de wereldrevolutie" niet in figuurlijke doch in letterlijke zin werd bedoeld.⁴¹⁾

Revolutionaire praktijk

Op het 2de wereldcongres van de COMINTERN stelden de communisten in 1920 hun programma op voor verovering van wereldheerschappij en bevrijding van de koloniën. Doch in beschaafde regeringskringen werd de lectuur van een "stelletje oproerkraaiers" niet gelezen en veertig jaar later kon Chroestsjow op het 22ste partijcongres der CPSU (december 1961) verklaren: "In 1919 leefden 138.000.000 mensen of 7,8% van de wereldbevolking in het socialistische deel van de wereld. Thans is dat gestegen tot 1072 miljoen mensen, dat is 35,5% van de wereldbevolking. In 1919 leefden 1230 miljoen mensen d.w.z. 69,2% van de wereldbevolking in koloniën. Thans zijn dat er nog slechts 85,4 miljoen of 2,8% van de wereldbevolking. Het imperialisme heeft zijn heerschappij over het grootste deel der mensheid onherroepelijk verloren." Inderdaad zijn de verhoudingen ingrijpend gewijzigd. Thans heeft de Sowjet-Unie n.l. 60% van alle afhankelijke volken onder haar heerschappij, met een totale bevolking van 167.000.000 mensen. In februari 1943 vroeg Stalin zijn bondgenoten de vrije hand in Oost-Europa en kreeg zijn zin, omdat men door gebrek aan werkelijkheidszin niet beseftte dat de communisten maar één ding met hun revolutionair ideaal kunnen doen n.l. het uitvoeren. En drie jaar na Yalta was geheel Oost-Europa achter het ijzeren gordijn verdwenen.

Geschiedenis

In 1938, in de periode dat een strafexpeditie de Tweede Wereldoorlog nog had kunnen voorkomen, beschreef Stalin de overeenkomstige houding van de democratieën ten opzichte van de as Berlijn-Rome-Tokio als volgt: "Drie agressieve staten zijn "aan verschillende kanten van de wereldde oorlog begonnen. Hij "wordt in laatste instantie gevoerd tegen de kapitalistische "belangen van Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten, daar "hij een nieuwe verdeling van de wereld en van de invloedssfe- "ren ten gunste van de agressieve staten en wel ten koste van "de z.g. democratische staten ten doel heeft. Een kenmerk van "de tweede imperialistische oorlog bestaat hierin dat de agres- "sieve mogendheden hem voeren en tot ortplooiing brengen, ter- "wijl de andere, de "democratische" mogendheden tegen wie de "oorlog eigenlijk is gericht, doen alsof de oorlog hen niet "aangaat, hun handen in onschuld wassen, terugwijken, hun vre- "delievendheid loven, op de fascistische agressors schimpen "en... hun posities bij stukjes en beetjes aan de aanvallers "uitleveren, waarbij zij verzekeren dat zij zich tot de tegen- "stand voorbereiden."⁴²⁾

Volksfront tegen de wereldvrede

Een jaar later, op 23 augustus 1939, sloot Stalin een bondgenootschap met Hitler, dat de Tweede Wereldoorlog mogelijk maakte. Acht dagen later viel Hitler Polen aan. In de nacht van 16 op 17 september viel het Rode Leger de terugtrekkende Polen in de rug aan. Molotof hield bij deze gelegenheid een radiorede die hij besloot met: "De gehele bevolking van de Sow- "jet-Unie staat in deze uren achter de regering en kan nieuwe "weergaloze successen op het gebied van de vreedzame opbouw "van haar industrie en haar landbouw tegemoet zien."⁴³⁾ Op 30 november 1939 rukte het Rode Leger Finland binnen en op 30 april 1940 meldde de Prawda⁴⁴⁾ "dat de gebieden welke Finland "aan Rusland heeft afgestaan bij de Sowjet-Unie zijn ingelijfd". Op 16 juni 1940 trok het Rode (bevrijdings-) Leger vervolgens Estland, Letland en Littaauwen binnen, welke staten inmiddels

evenals Oost-Polen bij de "zo fel anti-imperialistische" Sow-
jet-Unie zijn ingelijfd. Afhankelijk van de omstandigheden kan
de communistische tactiek zich dus wijzigen van een "volks-
front" tégen het fascisme tot een bondgenootschap mét Hitler,
van het dreigen met een gewelddadige revolutie tot het pre-
diken van vreedzame coexistentie of van chantage met atoom-
wapens tot het lanceren van een vredesoffensief. Het strate-
gisch doel blijft echter onder alle omstandigheden onverander-
lijk: communistische wereldheerschappij.

DE RELATIE TUSSEN COMMUNISME EN OORLOG

Op voor het plan

Tussen communisme, revolutie, burgeroorlog en oorlog heeft zowel in theorie als praktijk altijd een nauwe relatie bestaan. Marx, Engels, Lenin, Stalin, Chroestsjow, Mao Tse-Tung, Trotsky, Tito en vele andere prominente communistische leiders hebben hier bij voortduring sterk de nadruk op gelegd. Eensgezind aanvaarden hun aanhangers het huidige program van de CPSU waar het stelt: "dat het marxisme-leninisme de objectieve wetten van de maatschappelijke ontwikkeling heeft ontdekt, die de tegenstellingen welke het kapitalisme eigen zijn, de onvermijdelijkheid van hun revolutionaire uitbarsting en de overgang van de maatschappij naar het communisme aantonen" (p.11), "dat het wereldstelsel van het kapitalisme als geheel rijp is voor de sociale revolutie van het proletariaat" (p.13) en "dat de revoluties van alle landen saamsmelten als een onderdeel van de communistische wereldrevolutie tot één de gehele wereld omspannend revolutionair proces, dat het kapitalisme ondermijnt en vernietigt." (p.33), "dat de CPSU het tezamen met de andere marxistisch-leninistische partijen als haar internationale plicht beschouwt de volken van alle landen op te roepen, al hun inwendige krachten te mobiliseren om inmenging door de imperialisten in de aangelegenheden van welk land ook, dat in een revolutionaire strijd is opgestaan, te voorkomen en daardoor te verhinderen dat de imperialisten de contra-revolutie exporteren. De export van de contra-revolutie zal te gemakkelijker verhinderd kunnen worden, wanneer de werkende mensen bij het beschermen van de nationale souvereiniteit van hun land er naar streven, dat de buitenlandse militaire steunpunten op het grondgebied van dit land worden opgeheven en dat hun land het lidmaatschap van agressieve blokken (b.v. de NAVO) opzegt" (p.33/34). Zo "vaagt de machtige golf van nationale bevrijdingsrevoluties het koloniale stelsel weg en ondermijnt de pijlers van het kapitalisme" (p.37).

Vreedzame coexistentie

Onder het hoofdstuk VIII (De vreedzame coexistentie en de strijd voor wereldvrede) vervolgt het CPSU-program met: "De enige bron van oorlogsgevaar is het imperialisme" (p.46), "het socialisme heeft geen oorlog nodig om zijn idealen te verbreiden" (p.47) en twee bladzijden verder: "De CPSU en het gehele sowjet-volk achten het hun plicht de heilige strijd van onderdrukte volkeren en hun gerechtvaardigde bevrijdingsoorlogen tegen het imperialisme te ondersteunen" (p.49) "De sowjet-staat zal er zorg voor dragen dat zijn strijdkrachten machtig zijn, de beschikking hebben over de allermooiste middelen ter verdediging van het vaderland n.l. atoom- en kernwapens, raketten van alle draagwijdten, en dat alle soorten van oorlogstechniek en wapenen voor hun taak berekend zijn. De partij voedt de communisten en alle sowjet-burgers op in de geest van een voortdurende bereidheid tot het verdedigen van het socialistische vaderland en liefde voor zijn leger. Verdediging van het vaderland, het dienen in de sowjet-strijdkrachten (met een dienstplicht van 3 tot 5 jaar!) is een hoge ereplicht van de sowjet-burger." (p.81/82) "De partij schenkt daartoe voortdurend aandacht aan het opvoeden van de militairen in de geest van moed, dapperheid en heldhaftigheid en de bereidheid op ieder willekeurig moment het sowjet-land, dat het communisme opbouwt, te verdedigen." (p.82) Kortom "de CPSU is het verstand, de eer en het geweten van ons tijdperk en van het sowjet-volk, dat grootse revolutionaire veranderingen verwezenlijkt". (p.98) Aldus de recente officiële interpretatie van de communistische wereldrevolutie, zoals deze in het huidige program van de CPSU is opgenomen. Het program dat de Russen trots "het communistisch manifest van de 20ste eeuw" noemen.

De CPN en het program van de CPSU

Saul de Groot trekt de wijsheid van de CPSU niet in twijfel en zegt niet alleen "dat de CPN geen enkele twijfel kan laten bestaan aan haar volledige solidariteit met de CPSU en de besluiten van haar congres", doch verleent in de praktijk ook

alle steun aan de uitvoering daarvan. Kort nadat de besluiten van het 22ste CPSU-congres waren aangenomen, verklaarde hij in de Tweede Kamer bij een beschouwing over de Nieuw-Guinea-kwestie: "Democratisch is het wanneer de kracht van de arbeiders tot gelding wordt gebracht, wanneer door sta-king en andere buitenparlementaire acties de kleine klik in ons land, die een oplossing tegenheudt, het gewicht van de meerderheid van ons volk te voelen krijgt." ⁴⁵⁾ En bij een Nieuw-Guinea-debat riep hij op tot de algemene werkstaking als middel om voortzetting van de koloniale revolutie te forceren. ⁴⁵⁾ Tenslotte schreef De Groot op 13 november 1962 in het Russische partijblad "Prawda": "De communisten uit de kapitalistische landen interesseren zich zo zeer voor de congressen van de CPSU, omdat de belangen van hun eigen land samenvallen met die van de Sowjet-Unie. In het bijzonder is dit het geval inzake het vraagstuk van oorlog of vrede, dat op het 22ste congres een zo grote plaats innam. Onze Nederlandse Communistische Partij voert een volhardende campagne voor het ontworstelen van Nederland aan de z.g. verplichtingen tegenover de NAVO, waardoor het land automatisch in een oorlog kan worden betrokken, zonder dat het volk of het parlement hierop enige invloed kunnen uitoefenen. De CPN doet al het mogelijke om het Nederlandse volk te overtuigen, dat zijn veiligheid alleen gediend kan worden door een politiek van neutraliteit. Dit levensbelang van ons land valt samen met de maatregelen voor de veiligheid van de Sowjet-Unie, die het 22ste congres heeft behandeld." Tot zover De Groot in het Russische regeringsblad. Onverkort heeft de CPN deze punten van het program van de CPSU in haar verkiezingsmanifesten voor de kamerverkiezingen van 1963 overgenomen en onze pacifisten blijven hier niet bij achter.

"Verzet tegen het communisme, de enige bron van oorlogsgevaar"

De communisten verwijten op grond van hun revolutieleer de rechtse socialisten dat deze ten onrechte menen, dat het

socialisme langs evolutionaire - d.w.z. vreedzame - weg komen kan. Daarom verklaarde Lenin hen reeds in 1903 tot de grootste hinderpaal om tot een revolutionaire proletarische massabeweging te kunnen komen.⁴⁶⁾ Voor alle marxisten-leninisten staat echter vast "dat het kapitalisme in de loop naar zijn onvermijdelijke ondergang" als een blind mechanisme naar oorlog voert. Zij stellen dat de beheerders van grote trusts in hun onontkoombare val de gehele mensheid in een alles vernietigende oorlog zullen meeslepen, aangezien de ervaring leert dat zij hun macht niet vrijwillig zullen afstaan.⁴⁷⁾ Herhaaldelijk beschuldigen zij het Westen er daarom van, dat de NAVO met zijn "Hitler-generaals" consequent aanstuurt op een oorlog tegen de Sowjet-Unie. De Russen weten echter wellicht beter nog dan wij, dat Hitlers aanval met 232 divisies tot een totale nederlaag leidde. En de NAVO heeft er maar 24 tegen 160 parate communistische divisies, waarvan er alleen al 100 in Oost-Europa staan (met o.a. 35.000 gevechtsklare tanks, 17.500 gevechtsklare vliegtuigen en meer dan 400 onderzeeboten, waar Hitler de oorlog inging met nog geen 60 U-boten!). Dat wij met de les van Hitler voor ogen deze overmacht zouden willen aanvallen, geloven waarschijnlijk alleen onze pacifisten. De Russen weten wel beter, doch zij blijven evenals alle communisten oorlog inhaerent achten aan het kapitalisme.

Oorlog tegen de oorlog

Deze opvatting impliceert dat oorlog alleen kan worden uitgebannen door vernietiging van het kapitalisme.⁴⁸⁾ Voor de Russen is het alleen de vraag of oorlog daartoe de juiste oplossing is. Bij de 32ste viering van de Oktoberrevolutie verklaarde Malenkov nog dat er "geen enkele twijfel meer kan bestaan, dat de derde wereldoorlog niet slechts voor "enkele kapitalistische staten het graf worden zal, doch voor "het gehele wereldkapitalisme".⁴⁹⁾ Thans schijnt in het Kremlin echter de overtuiging veld te winnen dat een totale oorlog ook het graf van het communisme worden zou.

Voor Mao Tse-Tung staat het na 25 jaar burgeroorlog en strijd tegen de Japnse bezetters daarentegen vast "dat oorlog alles oplost" 50) en dat een derde wereldoorlog gelijk zal staan met de communistische wereldrevolutie. Chroestsjow voert hier echter tegen aan: "De Albanese leiders en zij die achter "hen staan (de Chinzen) schijnen een Trotskistisch standpunt "in te nemen door een wereldoorlog te zien als een middel om "het communisme te verbreiden. Doch de ideeën van het communisme zouden een wereldomvattende nederlaag lijden, als de "volkeren het met oorlog zouden identificeren." 51)

Eerst wereldheerschappij, dán vrede

Voorshands gaan Moskou en Peking er echter beiden van uit dat ondersteuning van de koloniale revolutie het imperialisme verzwakt. Doch het Kremlin houdt hierbij sterk rekening met het risico van Westerse militaire inmenging. Aan de andere kant schrijven de eigen gepropageerde stellingen én het eigenbelang van de Sowjet-Unie alle steun aan koloniale bevrijdingsoorlogen voor. De meningsverschillen tussen Moskou en Peking worden in dit verband daarom overwegend beheerst door de vraag hoe "vreedzame coexistentie" gecombineerd kan worden met de koloniale revolutie, met andere woorden: hoe de koloniale revolutie kan worden voortgezet zonder tot een derde wereldoorlog te leiden. Voor beide partijen staat overigens vast dat oorlog onvermijdelijk is zolang het kapitalisme nog niet ten val is gebracht. D.w.z. dat de koloniale en maatschappelijke revoluties in Azië, Afrika en de Latijns-Amerikaanse landen in een onafgebroken reeks moeten worden voortgezet om de Verenigde Staten van Amerika, West-Europa, Australië en de rest van de wereld stormrijp te maken voor de laatste slag. Nog tweederde deel van de mensheid moet "bevrijd worden van maatschappelijke, politieke en godsdienstige vooroordelen". Eerder kan er voor de nationale communistische partijen met de CPSU als "de algemeen erkende avantgarde van de internationale communistische wereldbeweging" 52) geen vrede bestaan.

Niet goedschiks, dan kwaadschiks

De revolutie moet dus voortgang vinden. "Hierbij moet "men", volgens het program van de CPSU, "ook de mogelijkheid "van een niet-vreedzame overgang naar het socialisme voor "ogen houden. Het leninisme leert ons en de historische "ervaring bevestigt dit, dat de heersende klassen de macht "niet vrijwillig afstaan. De graad van scherpste en de vormen "van de klassenstrijd zullen in dat geval niet zo zeer van "het proletariaat afhangen als wel van de sterkte van het "verzet, dat de reactionaire kringen aan de wil van de "overweldigende meerderheid van het volk bieden, ze zullen "afhangen van de vraag of deze kringen in deze of gene fase "van de strijd voor het socialisme geweld zullen gebruiken. "De reële mogelijkheid van deze of gene wijze van overgang "naar het socialisme wordt in elk land afzonderlijk bepaald "door de concrete historische verhoudingen. Doch welke vor- "men de overgang van kapitalisme/^{naar socialisme} echter ook mag aannemen, "hij is slechts mogelijk langs de weg van revolutie." 53) En, zo zegt Chroestsjow, "de communisten ondersteunen recht- "vaardige oorlogen van deze aard van ganser harte en zonder "reserve en zij marcheren in de voorhoede van de voor hun "bevrijding strijdende volkeren". 54)

Bron van alle wijsheid

Duidelijk is dit programmapunt van de CPSU door Lenin geïnspireerd, die aan de vooravond van de Oktoberrevolutie schreef: "Als de reactie de mogelijkheid van een vreedzame "overgang laat voorbijgaan, dan wijst de gehele loop van de "ontwikkeling op de onvermijdelijkheid van de scherpste burger- "oorlog tussen de bourgeoisie en het proletariaat... Deze "oorlog zou zeer zwaar en zeer bloedig kunnen zijn, hij zou aan "tienduizenden landheren, kapitalisten en met hen sympathise- "rende officieren het leven kunnen kosten. Het proletariaat "zal voor geen offers terugschrikken om de revolutie te red- "den, een redding die buiten het ontvouwde program niet moge- "lijk is." 55) Het marxisme-leninisme blijkt dus geen dode letter te zijn, doch een rijke bron van inspiratie voor de huidige communistische wereldbeweging.

Tranen om onze vergeldingsmacht

Bij de thans bestaande machtsverhoudingen gaat het program van de CPSU uit van de realistische stelling: "Vreedzame coexistentie of een catastrofale oorlog, dat is het alternatief dat de geschiedenis stelt." 56) Want, zo zegt de Russische militaire commentator, generaal N. Talenskij: "De raket-oorlog is niet alleen buitengewoon gevaarlijk voor diegenen waartegen een verrassingsoverval wordt uitgevoerd, doch tevens een zelfmoordwapen voor de aanvaller. Naar onze mening is de oorlog als politiek wapen in militair opzicht door de tijd achterhaald... Dit betekent echter dat de menselijke gemeenschap teruggeslagen is en dat de weg naar het communisme onmetelijk langer wordt." 57)

De revolutie is wel een atoombom waard

De strijdkrachten van beide partijen dienen dus om elkaar er van te weerhouden deze te gebruiken. Vanzelfsprekend is dit alleen te bereiken, zolang er sprake is van een machtsevenwicht. Dat wil zeggen, zolang Chroestsjow's woorden over en weer van toepassing zijn, waar hij zegt: "De imperialisten bedreigen ons met een oorlog. Maar de toestand is nu zo, dat ze voordat ze een oorlog beginnen eens goed moeten nadenken waartoe dat leidt. De meest verzienden onder hen komen tot de conclusie, dat ons aanvallen zou betekenen tot zelfmoord overgaan, omdat wij de mogelijkheid hebben een dusdanig antwoord te geven, dat er van onze vijand niets overblijft." 58) Natuurlijk weet Chroestsjow dat ook de Verenigde Staten deze harde wet kunnen toepassen. Toch moest president Kennedy op 22 december 1962 in een interview vaststellen, dat Chroestsjow bewust het risico van een atoomoorlog aanvaardde, toen hij op Cuba atoomraketten installeerde. Chroestsjow bevestigde dit persoonlijk toen hij op het 6e congres van de "Socialistische Eenheidspartij Duitsland" in januari 1963 verklaarde: "We wilden het Amerikaanse imperialisme laten voelen dat het

"zou moeten rekenen met de mogelijkheid een vergelding met ^{sslag}
"atoomwapens te krijgen, als het zou besluiten een agressieve
"aanval op Cuba te plegen."⁵⁹⁾ De Russische atoommacht dient
dus kennelijk niet uitsluitend voor de verdediging van het
Russische vaderland, zoals het program van de CPSU stelt,⁶⁰⁾
doch ook, zoals Chroestsjow in januari 1963 verklaarde: "voor
"de verdediging van andere socialistische landen".⁶¹⁾ Boven-
dien laat Chroestsjow er dus geen twijfel over bestaan dat hij
niet zal aarzelen zelf, als eerste, een kernoorlog te begin-
nen als de belangen van de communistische wereldrevolutie
dit naar zijn mening vereisen!

Papieren tijger met atoomtanden

Doch de vastberaden houding van de V.S. en het gehele
Westen bracht Chroestsjow er toe deze basis weer te ontmante-
len en weg te voeren. Peking noemde dit verraad aan de revo-
lutie en het proletariaat. Rood-China stelt n.l. "dat de Ame-
"rikaanse reactionairen proberen het atoomwapen te gebruiken
"om de volkeren schrik aan te jagen. Ze brallen over het ge-
"vaar van de atoom- en waterstofbommen, teneinde te overbluf-
"fen en te bedreigen. Maar zelfs toen de atoombom zijn intrede
"deed en nog het monopolie was van de reactionaire Yankees,
"gaf kameraad Mao Tse-Tung er deze striemende definitie van:
"De atoombom is een papieren tijger. Zij schijnt een dreigend
"ding; in wezen is het dat niet. De verschijning van de atoom-
"bom kenmerkt het begin van het einde van het Amerikaanse im-
"perialisme. De reden daarvan is dat het uitsluitend zijn ver-
"trouwen stelt in de atoombom, maar uiteindelijk zal de bom de
"volkeren niet vernietigen. De volkeren zullen de bom vernie-
"tigen."⁶²⁾ Chroestsjow voert hier tegen aan: "dat de uit-
"drukking "papieren tijger" in wezen leidt naar het ontwapenen
"van de massa" en "dat de internationale communistische bewe-
"ging heel goed weet, dat het imperialisme aan het aftakelen
"is en zich historisch heeft overleefd, maar dat zij óók weet,
"dat het atoomtanden heeft, die het kan gaan gebruiken".⁶³⁾
En het is ongetwijfeld op grond van dit besef dat hij zijn kern-
wapens zonder deze te gebruiken uit Cuba terugtrok.

Ban de niet communistische bom

Duidelijk blijkt dus dat onze atoommacht de wereldrevolutie als een onoverkomelijk obstakel in de weg staat. Daarom trachten "onze" communisten consequent door middel van allerlei "vredes-" acties onze "atoomtanden" uit te trekken. Pacifisten - en in ons land ook de generale synode van de Nederlands hervormde kerk ⁶⁴⁾ - verlenen hen hierbij krachtige steun. Los van elkaar ijveren zij allen voor één gemeenschappelijk doel n.l. gehele of gedeeltelijke eenzijdige ontwapening. Een toestand die Chroestsjow in staat zou stellen land voor land onder de voet te lopen "om te voorkomen dat "anderen het in een atoomoorlog zouden betrekken".

Baanbrekers

Weinig praktischdenkende idealisten blijven intussen handelen alsof radio-actieve wolken aan de grens van een afzijdig Nederland zouden blijven hangen en of een door de dictatuur gegarandeerde neutraliteit nog nimmer werd geschonden. Daarnaast zeggen "militante" pacifisten een volmaakte wereld na te streven door te ijveren voor weerloosheid tegen een gewelddadige revolutie. Vreesachtigen die hun ware aard achter idealistische motieven trachten te verbergen of openlijk onder de leuze "liever rood dan dood" ageren, sluiten zich mét de communistische vredespartisanen bij deze baanbrekers van de nieuwe orde aan. Zonder uitzondering bieden zij onze onvoorwaardelijke overgave aan. En dat met een haast, alsof ze bang zijn dat wij anders vandaag nog de wereldvrede door een aanval met onze 24 divisies op de Sowjet-Unie zullen verstoren. In één adem verklaren zij zich daarbij bereid hun pacifistisch ideaal en voor generaties lang de vrijheid van miljoenen te offeren aan de moloch, die alleen de vrijheid om communist te worden erkent ^{x)}. Zelden geven zij blijk van enige bereidheid om voor hun ideaal te vechten. Behalve tegen het schild dat hun vrijheid om idealist te zijn beschermt.

x)"Bij ons bestaat volledige vrijheid in de strijd voor het communisme. Bij ons is er geen en kan er ook geen vrijheid zijn voor de strijd tegen het communisme." Iljitschow, secr. van het Centraal Comité en voorzitter van de ideologische commissie bij het Centraal Comité van de CPSU. Prawda, 22 dec. 1962.

Alleen vreedzame coëxistentie met de BOM . . .

Er bestaat n.l. geen enkele aanwijzing, dat de communisten van een gewelddadige export van de revolutie zullen afzien uit eerbied voor de godsdienstige, zedelijke of politieke overtuiging van hun tegenstanders. Deze zijn voor hen immers niet anders dan even zovele "vijanden van het volk". Want het marxisme-leninisme is onverdraagzaam en erkent en duldt geen andere ideologie naast zich, doch verklaart deze te zullen uitroeien.⁶⁵⁾ Chroestsjow bevestigde dit in maart 1963 nog eens nadrukkelijk als volgt op een bijeenkomst in het Kremlin: "Wij trekken vastbesloten te velde tegen een vreedzame coëxistentie van de socialistische en de burgerlijke ideologie, want vreedzame coëxistentie op het gebied van de ideologie is verraad aan het marxisme-leninisme, verraad aan de zaak van arbeiders en boeren. Wie de idee propageert van vreedzame coëxistentie in de ideologie, zakt objectief gezien af naar het anti-communisme. "Alles wat de belangen van het volk in de weg staat, zal echter door de partij worden weggevaagd." ⁶⁶⁾ Dit radicale standpunt sluit bij voorbaat elke vorm van vreedzame coëxistentie met andersdenkenden uit. Alleen onze vergeldingsmacht dwingt de communisten voldoende respect af om onze existentie te eerbiedigen. "Zitdemonstranten" die door onze politie zo voorzichtig mogelijk worden opgepakt, mogen er dus niet op rekenen, dat de tanks van het Rode Leger aan hun voeten zullen stoppen. Principiële tegenstanders van geweld worden in de Sowjet-Unie n.l. nog steeds vervolgd en tot soms langdurige straffen veroordeeld wegens dienstweigering. Een groep van circa 30 leden van een godsdienstige secte vluchtte nog in januari 1963 de Amerikaanse ambassade te Moskou binnen om aan zijn vervolgers te kunnen ontkomen. Traktaatjes of demonstraties voor geweldloosheid kunnen de Rode Legers dan ook niet van een aanval op onze vrijheid weerhouden. De communistische aanvallen op b.v. Zuid-Korea, Tibet, India en Hongarije zijn er om dit te bewijzen. Alleen onder bescherming van onze modern uitgeruste parate strijdkrachten, geschraagd door de eensgezinde wil ons recht op

een eigen leven zonodig tot het uiterste te verdedigen, kunnen pacifisme en een gezond godsdienstig^{en politiek} leven bloeien. Uiteraard is voor dit doel een gelijkwaardige militaire uitrusting als die van de Sowjet-blok onvermijdelijk.

1956: Rode Kruis-hulp voor Hongarije

1962: Atoombommen voor Cuba

Bij alle beschuldigingen die de communisten aan ons adres richten, als zouden wij een atoomoorlog tegen het Sowjet-blok voorbereiden, moeten we tenslotte vooropstellen, dat het Westen geen gebruik heeft gemaakt van zijn oorspronkelijk kernwapermanopolie om andere volkeren zijn wil op te leggen of onderdrukte naties te bevrijden. Ook niet toen het gevaar ontstond dat de Russen deze wapenen in de toekomst wél zouden kunnen gaan gebruiken om voortzetting van de revolutie te forceren, toen de Engelse atoomgeleerde Dr. Fuchs in 1950 had bekend, dat hij de Russen had geleerd hoe de A- en de H-bom te maken, zijn landgenoot Dr. Allan Nunn May na zijn arrestatie had toegegeven monsters uranium 233 en 235 plus het fabrieksgeheim hiervan aan de Sowjet-inlichtingendienst te hebben uitgeleverd, en de Amerikaanse technicus David Greenglass was veroordeeld wegens het verraden van het ontstekingsmechanisme van "de" bom.^{x)} En nu de Sowjet-Unie langs deze weg óók over kernwapens beschikt, ageren bepaalde groepen in ons midden, omdat wij niet onverwijld aan Chroestsjow's eis voldoen de onze op te ruimen, waarna de wereldrevolutie zonder het risico van zelfvernietiging weer voortgezet zou kunnen worden.

x) Gegevens over de atoomspionage naar: "De verraders" Alan Moorehead. Elsevier Amsterdam 1952.

REVOLUTIE EN VREEDZAME COEXISTENTIE

Het heilige moeten

Stilstand of zelfs teruggang in de "met de zekerheid van een natuurwet naar een communistische wereldstaat leidende samenleving" zou echter het falen betekenen van het "wetenschappelijk socialisme" en daarmee van de gehele communistische ideologie, hetgeen onvermijdelijk tot verval en ondergang van het communisme zou leiden. Een teruggang van de revolutie vormt daarom het grootste gevaar waarmee het communisme kan worden geconfronteerd. Daarom kón Chroestsjow in 1956 niet anders dan het Rode Leger bevel geven de contra-revolutionaire opstand van de Hongaarse arbeiders en studenten met wapengeweld neer te slaan. Hij aanvaardde hiermee bewust een morele veroordeling door de wereldopinie en het risico van een derde wereldoorlog. Het alternatief was echter de zekerheid dat de contra-revolutie zou overslaan naar de andere satellietstaten en daarmee de ondergang van het communisme zou inluiden. En in 1962 bracht hij de wereld opnieuw bewust aan de rand van een nucleaire oorlog door op Cuba op het hart van de V.S. gerichte raketten met atoombaling te laten installeren, om het revolutionaire bewind van Fidel Castro te kunnen handhaven. Doch niet alleen teruggang, ook het gevaar van stilstand in de revolutie kan dodelijk zijn. Immers, vanaf het moment dat het revolutionaire proces tot staan is gebracht, is de revolutie ook verslagen. De revolutie moet dus voortgang vinden. Echter langs wegen en met middelen die geen aanleiding kunnen geven tot een totale oorlog.

Burgeroorlog via vreedzame coexistentie

Chroestsjow predikt daarom vreedzame coexistentie, dat wil zeggen: voortzetting van de revolutie met andere middelen. Ter verduidelijking voegt hij hieraan toe: "Vreedzame coexistentie is niets anders dan de hoogste vorm van een klassenstrijd "tussen de twee tegenover elkaar staande stelsels: socialisme "en kapitalisme." Deze klassenstrijd moet zijn hoogtepunt vinden in de communistische revolutie en, zo vervolgt Chroestsjow:

"Het is in het belang van de arbeidersklasse, van de massa's, dat de revolutie op vreedzame wijze plaats heeft. Maar in geval de heersende klassen zich met geweld tegen de revolutie verzetten en weigeren zich aan de wil van het volk te onderwerpen, zal het proletariaat gedwongen worden hun verzet te breken en een vastberaden burgeroorlog te ontketenen."⁶⁷⁾

Om elk misverstand te voorkomen verklaart hij tenslotte: "dat de communisten dergelijke rechtvaardige oorlogen zonder enige reserve steunen" en "dat dit beslist geen hulp is met woorden doch één met daden. De USSR verleent aanzienlijke politieke, diplomatieke en economische hulp, waaronder ook in de vorm van wapens."⁶⁸⁾ Zonder deze hulp zou de strijd van nationale communistische partijen ook vrijwel uitzichtloos zijn.

Het Beginselprogramma van de CPN b.v. stelt "dat de communisten zich het handhaven en versterken van de vrede en de nationale bevrijding van Nederland (van het kapitalisme) als "naastbijliggend doel stellen" (p.25), doch "dat zij niet de illusie koesteren dat dit resultaat via de stembus kan worden bereikt (p.25), aangezien "de ervaring leert dat de oude dictators van het grootkapitaal zich nooit goedschiks bij hun eisen zullen neerleggen". (p.26) "Tegen de misdadige plannen van de ten ondergang gedoemde kapitalistische heersers is (daarom) geen doeltreffende strijd denkbaar, die niet berust op de hechtst mogelijke solidariteit met de Sowjet-Unie." (p.24), aldus het Beginselprogramma van de CPN over hun strijd voor de vrede en "onze nationale bevrijding".⁶⁹⁾

Het doel heiligt de middelen

Voor de communisten is vrede dus alleen de toestand, waarbij zich na onze "nationale bevrijding" niemand meer tegen hen verzet. Wij noemen dit slavernij. Doch Saul de Groot verbreidt de gewelddadige communistische verlossingsleer geestdriftig onder de aanhangers van de CPN, waarbij hij bij voorbaat elk gebruik van geweld goedkeurt, mits het maar door de communisten wordt toegepast. Bij een uiteenzetting voor het partijbestuur van de CPN over het op het 22ste congres van de CPSU behandelde vraagstuk van oorlog en vrede verklaarde hij n.l.:

"De handlangers van de NAVO pogen de Sowjet-Unie met de
"schuld te belasten voor de bewapeningswedloop met kernwa-
"pens, omdat zij de kernproeven heeft hervat. In de koude
"oorlog is het als in de hete. De rechtvaardigheid van ac-
"ties van de ene of andere zijde wordt niet bepaald door wie
"het eerst begint. De marxist-leninist beoordeelt de recht-
"vaardigheid van een actie naar de klasse welke haar voert
"en naar de politiek in welke dienst zij staat. De hervat-
"ting van de kernproeven door de Sowjet-Unie stond in dienst
"van de socialistische staat van arbeiders en boeren en haar
"vredepolitiek." ⁷⁰⁾ Deze stelling werd overigens reeds
door Lenin tot uitdrukking gebracht. ⁷¹⁾

Revolutie onder de witte vlag

Het "Und bist du nicht willig, so brauch ich Gewalt"
klinkt overigens bepaald niet vreedzaam voor allen die het
communisme afwijzen. Voor orthodoxe communisten staat Chroes-
tsjow's politiek van "vreedzame coexistentie" echter gelijk
met verraad aan het marxisme-leninisme. Veertig jaar strenge
indoctrinatie in Lenin's theorie over de onvermijdelijkheid
van oorlogen, in het bijzonder tussen de communistische en de
kapitalistische staten, maakten het in 1956 vele communisten
moeilijk om Chroestsjow's ommezwaai op het 20ste congres van
de CPSU te kunnen volgen. In vele redevoeringen en artikelen
beijveren de leiders van het Kremlin zich daarom deze nieuwe
politiek toe te lichten en te propageren. De communistische
wereldpers geeft de "new look" door via nationale en inter-
nationale organen. In de Prawda van 6 februari 1962 b.v.
"werd ingegaan op de argumenten van de tegenstanders van
"vreedzame coexistentie (o.a. Molotof, Kaganowitsj en Malen-
"kof)" Onder het tussenkopje "Revolutionaire veranderingen"
werd hierin gesteld: "Onder de voorwaarden van de vreedzame
"coexistentie van beide systemen zal de export van contra-re-
"volutie door het wereldimperialisme bemoeilijkt worden. De
"atmosfeer in een toestand van vreedzame coexistentie maakt
"het voor het wereldimperialisme aanzienlijk moeilijker om
"zich te mengen in de binnenlandse aangelegenheden van andere

"volken en draagt bij tot de overwinning van de nationale be-
"vrijdingsrevolutie. Dientengevolge is, in tegenstelling tot
"de bewering van de dogmatici, het principe van de vreedzame
"coexistentie de uitdrukking van trouw van onze partij aan het
"principe van het proletarisch internationalisme. De vreed-
"zame coexistentie sluit revolutionaire veranderingen in de
"maatschappij niet uit. Zij vertraagt het wereldomvattende,
"revolutionaire proces niet, maar versnelt dit." 72)

Doodgravers en kraaien

De generale staf der wereldrevolutie legt het zwaartepunt dus op acties in die gebieden, waar het risico van een totale oorlog beperkt kan blijven. D.w.z. in (ex-) koloniale en achtergebleven landen. Anti-westerse gevoelens in de oud-koloniale gebieden leidden in vele gevallen tot een pro-communistische instelling, voorzover althans pro-communistische gevoelens niet een anti-westerse houding bepaalden. De communisten buiten dit voordeel vanzelfsprekend uit en hun militaire, technische en economische adviseurs penetreren overal waar mogelijk het maatschappelijke leven in deze jonge staten. De op het Handvest der Verenigde Naties gebaseerde Westerse politiek van niet-inmenging in binnenlandse aangelegenheden én de Westerse publieke opinie laten voorts weinig ruimte om zich te mengen in een revolutie op vreemd grondgebied. Voor de subversieve acties van de communisten gelden deze beperkingen uiteraard niet. Bovendien geven onze democratische vrijheden Moskou's geestverwanten, die zich trots "de doodgravers van het Westen" noemen, met hun gehele gevolg van "kraaien" het recht om in ons midden tegen inmenging van het Westen protest-demonstraties te houden, agitatie te voeren voor een algemene werkstaking of boycot, enz. onder Lenin's leuze: "Handen af van ... " 73) (Indonesie, Korea, Vietnam, Laos, Congo, Nieuw-Guinea, Cuba, enz.)

Worgpoging

Het zijn de grondstoffen en markten van deze frontgebieden, die onze welvaart mogelijk maken. Verlies van onze welvaart zou

ons weerstandsvermogen tegen communistische invloeden ernstig kunnen verzwakken en nieuwe perspectieven voor een verder opdringen van de revolutie kunnen openen. Lenin wijst hier de weg met de volgende woorden: "Niet voordat de "lagere klassen" in "de onmogelijkheid verkeren nog langer voort te leven onder de "oude voorwaarden en de heersende klassen in de onmogelijkheid "verkeren nog langer te regeren, kan de revolutie zegevieran. "Deze waarheid in andere woorden uitgedrukt: Revolutie is on- "mogelijk, tenzij een nationale crisis uitbuiters en uitgebuite- "nen beiden heeft aangetast." ⁷⁴⁾ Met alle respect voor Marx en Lenin moeten we hier toch opmerken, dat de revolutie niet verder is gekomen dan tot de plaats waar de Rode Legers moesten halthouden. Ondanks de economische en politieke ontredde- ring en de sterke doorbraak naar links in het door Hitler achter- gelaten Europa.

ER OP OF ER ONDER

Wie niet voor mij is, is tegen mij

Voortzetting, stilstand of teruggang in de revolutie vormen dus factoren van doorslaggevende betekenis in de botsing tussen de tegenstelling van Oost en West. De uitslag in deze sector van de oorlog zonder slagveld kan daarom beslissend zijn voor het "zijn of niet zijn" van beide partijen en daarmee voor onze persoonlijke en gezamenlijke vrijheden. Kortom voor de toekomst van de gehele mensheid. Want voor communisten bestaat geen neutraliteit of erkenning van neutralen. Zij delen de mensheid in drie groepen in. Als eerste "het volk", dat bestaat uit de voorhoede van het proletariaat d.w.z. de communistische partij. Ten tweede "de massa", die bestaat uit sympathiserenden, meelopers en anderen die tot medewerking aan "het volk" kunnen worden bewogen. Alle overige menselijke wezens zijn naar communistische opvatting fascistten, kapitalisten, reactionairen, imperialisten of handlangers daarvan en als zodanig vijanden van "het volk", die geliquideerd moeten worden of in het gunstigste geval in aanmerking komen voor plaatsing in een opvoedingskamp. Hoe consequent in de eerste fase van de dictatuur van het proletariaat vijanden van het volk werden geliquideerd is uit Chroestsjow's destalinisatierede en de vele show-processen, die in de jonge volksdemocratieën met de strop of de kogel werden besloten, duidelijk genoeg gebleken. Van de moord op de tsarenfamilie tot de liquidatie van Mao Tse-Tung's en Fidel Castro's vijanden en de bloedige onderdrukking van de Hongaarse opstand in Chroestsjow's dagen, is niets veranderd.

Weg met de derde weg

"De huidige wereld is er een waar een eindstrijd plaats vindt tussen de revolutionaire en contra-revolutionaire krachten. Alle derde-weg groeperingen zullen snel uiteenvallen óf naar links om de revolutie te volgen óf naar rechts om zich bij de contra-revolutie te voegen. Er zal geen verdere basis voor hem bestaan om "onafhankelijk te blijven",

aldus Mac Tse-Tung, en de Chinese partijtheoreticus Chen Po-ta voegt hier aan toe: "Er is geen derde weg noch enige mogelijkheid van neutraliteit... Al wie zich tegen het communisme "verzet zal vernietigd worden." 75)

Dat is duidelijke taal, waarop echter niet altijd even positief wordt gereageerd. Als de communisten onder leiding van Chroestsjow en Mao Tse-Tung verklaren dat zij ons zullen begraven, neemt het Westen dit voor kennisgeving aan en wordt daar verder weinig over gezegd. Als één van onze politici echter alleen maar durft te zeggen dat hij niet begraven wil worden, noemen "onze" communisten, pacifisten en aanhangers van de vredesbeweging dit een ernstige provocatie en organiseren zij hun gezamenlijke protestacties. Moskou en Peking geven hierbij steeds blijk van hun tevredenheid en steunen dit baanbrekende werk van ganser harte.

Koude oorlog of gewelddadige vrede

Mao Tse-Tung en Chroestsjow zijn beiden overtuigde communisten, die consequent streven naar een wereldstelsel van communistische staten. Ze zijn het echter niet eens over de hierbij te gebruiken middelen. Moskou gaat er van uit dat oorlog tegen een kernmacht een ondeugdelijk middel is en dat het socialistisch wereldstelsel anderzijds sterk genoeg is om het Westen van een contra-revolutionaire oorlog te weerhouden. 76) Met het oog op onze vergeldingsmacht geeft het daarom prioriteit aan vreedzame coexistentie met het Westen. Dat wil zeggen aan voortzetting van de wereldrevolutie met alle legale en illegale middelen waarover het communistisch arsenaal beschikt, voorzover dit geen aanleiding geven kan tot een oorlog met het Westen. Peking stelt echter dat het socialistisch wereldstelsel niet alleen sterk genoeg is om "de papieren tijger" van een aanvalsoorlog te weerhouden, doch ook van inmenging in nationale revoluties en bevrijdingsoorlogen. Daarom eist het voorrang aan bevordering van nationale revoluties en het voeren van bevrijdingsoorlogen, om door vernietiging van het kapitalisme een gewelddadige wereldvrede te verkrijgen.

Op de tweesprong

Deze omkering van prioriteiten is aanleiding tot een diepgaand verschil van mening tussen de strategen van de wereldrevolutie en hun aanhangers. Zo verwijt het Kremlin de Chinezen, dat zij met militaire acties, zoals tegen India, de wereld aan de rand van een totale wereldoorlog brengen, waarop China repliceert met: "De Russen doven uit angst voor een oorlog elke revolutionaire vonk bij onderdrukte volken, zoals b.v. in Latijns-Amerika." Doch Chroestsjow antwoordt hierop: "Sommigen (China en Albanië) verdraaien ons marxistisch-leninistisch standpunt en stellen de dingen zo voor, als zouden wij door het verkondigen van de politiek van vreedzame co-existentie de revolutionaire krachten, de communistische partijen der kapitalistische landen oproepen af te zien van de klassenstrijd, van de strijd voor het grijpen van de macht door de arbeidersklasse en het werkende volk, en af te zien van de nationale bevrijdingsstrijd der volken. Dat is een dom verzinzel en het is laster. De Sowjet-Unie steunt de rechtvaardige oorlogen der volken niet alleen in haar declaraties en verklaringen, deze steun kwam herhaaldelijk in materieel opzicht tot uitdrukking. Talrijke volken gebruiken in hun bevrijdingsstrijd onze wapens en hebben daarmee de overwinning, de bevrijding van het koloniale juk bevochten. De bevrijdingsoorlogen der koloniale volken zijn heilige oorlogen en daarom stonden wij en zullen steeds aan de kant staan van de volken, die de strijd voeren voor hun onafhankelijkheid." 77)

De heilige oorlog

Mao Tse-Tung, die zelf een gewelddadige revolutie leidde, is een even orthodox marxist-leninist als b.v. Lenin, Stalin, Molotof, Kaganowitsj, Malenkof e.a. Hij houdt consequent vast aan Lenin's stelling over de onvermijdelijkheid van oorlogen om communistische heerschappij te kunnen vestigen en stelt: "Oorlog is de hoogste vorm van klassenstrijd", en verder: "De oorlog, het monster van menselijke broedermoord, zal ongetwijfeld vernietigd worden door de sociale vooruitgang der mensheid en dit zal in de naaste toekomst gebeuren. Doch er is slechts

"één weg om dit te doen geschieden - de oorlog tegen de oorlog, de revolutionaire oorlog tegen de contra-revolutionaire oorlog, de nationale revolutionaire oorlog tegen de nationale contra-revolutionaire oorlog, de revolutionaire klasseoorlog tegen de contra-revolutionaire klasseoorlog. Er zijn slechts twee soorten oorlog in de geschiedenis, revolutionaire en contra-revolutionaire. Wij ondersteunen de eerste en bestrijden de tweede. Alleen een revolutionaire oorlog is heilig. Wij ondersteunen heilige nationale revolutionaire oorlogen en heilige revolutionaire klasseoorlogen." 78) Tot zover Mao Tse-Tung.

Oorlog tegen wil en dank

"Het zou natuurlijk onjuist zijn de subjectieve bedoelingen en bemoeiingen van degene die de buitenlandse politiek van China vaststelt te verklaren, daar het dilemma niet kan worden begrensd door de vraag of iemand een oorlog wenst of niet wenst. Beslissend is veel meer de vraag hoe een gevolgtrede politiek in de praktijk uitvalt. Ziet men de feiten in dit licht, dan zal men ook tot een zeer bepaalde slotsom komen ten aanzien van het karakter van de Chinese opvatting over oorlog en vrede. De innerlijke logica van de Chinese houding voert n.l. onvermijdelijk op de laatstgenoemde weg van oplossing van de wereldtegenstellingen, hetwelk een oplossing door middel van oorlog betekent, ongeacht of de chinese theoretici dat willen of niet." Aldus de Yoegoslavische partijtheoreticus Edvard Kardelj. 79)

En ook deze interpretatie én Mao's vormgeving aan de communistische wereldrevolutie kunnen alleen strijd op leven en dood betekenen. "Daarom zal het laatste woord der sociale wetenschap altijd zijn: "De strijd of de dood. De bloedige worsteling of de ondergang. Zo stelt zich de kwestie onvermijdelijk." Aldus Karl Marx. 80)

E P I L O O G

Het communisme streeft sinds 1848 onafgebroken naar wereldrevolutie en wereldheerschappij. Al hun handelingen op politiek, economisch, ondergronds en militair terrein zijn hierop gericht. Voortzetting van de wereldrevolutie door het rechtstreeks aantasten van bij Westerse blokken aangesloten landen zou bij de thans bestaande verhoudingen ongetwijfeld tot een alles vernietigende oorlog leiden, die voorshands als een ondeugdelijk middel wordt afgewezen. De communistische acties op het "westelijk front" blijven daarom beperkt tot een economisch, ideologisch en politiek offensief en het opsporen van nationale en internationale tegenstellingen om deze te verscherpen tot ontbinding verwekkende factoren.

Het accent van hun revolutionaire acties ligt daarom in (ex-)koloniale, half-koloniale en achtergebleven gebieden, die naar Lenin's woorden de sleutel, de achterdeur en de pijlers van het Westen vormen. De hieraan verbonden oorlogsrisico's worden blijkbaar door de generale staf der wereldrevolutie aanvaard en moeten worden aanvaard omdat de revolutie voortgang vinden moet. Stilstand of zelfs teruggang in de revolutie zou n.l. het falen van de leer betekenen en daarmee de ondergang van het communistische systeem inluiden. Aan de andere kant zouden nieuwe communistische successen in deze actiegebieden uiteindelijk de basis van onze welvaart op een dusdanige wijze kunnen aantasten, dat hierdoor gunstige voorwaarden voor de binnenlandse vijand ontstaan om met steun van de scwjets in ons eigen midden te revolteren. Bij deze strijd voor wereldheerschappij vervult de CPSU voor miljoenen communisten in en buiten de operatieterreinen de leidende rol. Zolang de CPSU als "het verstand, de eer en het geweten van ons tijdperk" systematisch oproept tot wereldrevolutie en wereldheerschappij en Chroestsjow zowel als nationale communistische leiders (evenals Mao Tse-Tung) bij voorbaat gebruik van geweld goedkeuren, is de tijd nog niet gekomen om het zwaard tot ploeg om te smeden, doch zullen wij, zoals prof. Diepenhorst schrijft: "tussen "twee kwaaden moeten kiezen. Daar de gevolgen van een "neen" tot "de atoombewapening met bij uitstek kwade mogelijkheden van ontreddering vreselijk zullen zijn en alle orde vernietigd wordt, zal

"het "ja" moeten wezen, een "ja" echter dat - het worde eer-
lijk uitgesproken - vroeger of later in een "neen" verande-
ren kan." 81)

"De Generale Synode van de Nederlands Hervormde Kerk
"verwerpt wel - negatief - het atoomwapen, maar de weg die
"zij zelf wijst voor haar vredespolitiek - de weg der coexis-
"tentie, verantwoorde risico's en verzoening - is, zoals wij
"zagen, onbegaanbaar wanneer men het atoomwapen niet aan
"zijn zijde heeft. Deze mogelijkheden zijn nu eenmaal gebonden
"aan een voortbestaan van het huidige machtsevenwicht. Wij
"mogen de atoomvrede, de bescherming van het atoomwapen,
"zoals wij die sedert 1948 kennen, niet prijsgeven, want die
"bescherming is volkomen reëel. Er is vrede en toekomst
"achter de zware beschermende dijk van de NATO, waarin het
"Amerikaanse atoomwapen is verdisconteerd. Zonder het ge-
"wicht van het atoomwapen was het met vrede en toekomst
"spoedig gedaan." Aldus prof. Patijn. 82)

Met een variatie op een artikel in "Nieuw-China" moeten
we daarom stellen dat "zolang er een revolutionaire macht
bestaat, ook een contra-revolutionaire macht moet bestaan,
welke deze tegenwerkt". Dat wil zeggen, die de één er van
weerhoudt, dat de ander begint, om zodoende onze existentie
te kunnen verzekeren, zodat een wisselwerking tussen beide
stelsels de onderlinge tegenstellingen kan bijlijpen, tot de
toestand, waarbij waarlijk vreedzame coexistentie mogelijk zal
zijn. Chroestsjow heeft onder invloed van onze existentie
reeds meer economische, culturele en ideologische vrijheden
aan het volk moeten toestaan dan het systeem gedooft en het
tweede deel van het program van de CPSU is gewijd aan de
"plechtige gelofte dat de huidige generatie van sowjet-men-
"sen onder het communisme zal leven, waarbij hun levensstan-
"daard die van het Amerikaanse volk zal overtreffen". Dat
we dit in vrede mogen beleven zij onze wens.

Anderzijds bewijst hun program van wereldrevolutie, we-
reldhervorming en wereldheerschappij, dat de wijsheid die in

het oude "si vis pacem, para bellum" ¹⁾ besloten ligt, nog
altijd geldt of zoals Bismarck het zei: "Wie geen eigen le-
ger wenst te betalen, zal dat van zijn bezetter moeten on-
derhouden."

Hierop past slechts één antwoord: Verzet tot het uiter-
ste "voor de heilige zaak van vrijheid en gerechtigheid der
ganse wereld", zoals het in de Westminster Abbey gegrift
staat in de gedenkplaat der in de Tweede Wereldoorlog voor
onze vrijheid gevallenen. Wie vijf jaar onderdrukking en
verzet heeft gekend en het niet is ontgaan, wat zich nadien
in de jonge "volksdemocratieën" heeft afgespeeld, zal het
beamen.

Wanneer de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

Wanneer de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

...de wereld...

1) Indien gij de vrede wilt, bereid U ten oorlog.

VERANTWOORDING

Het eerste program van de (illegale) CPSU werd in ballingschap in Brussel en Londen op het 2de partijcongres in 1903 aangenomen. Het was een blauwdruk voor de omverwerping van de "almachtige" Tsaar en de gehele traditionele orde in Rusland. Veertien jaar later trad de partij uit de illegaliteit en bracht het program ten uitvoer. In maart 1919 werd op het 8ste partijcongres het tweede programma aangenomen, waarin de opbouw van het socialisme werd uitgewerkt en ook het tweede program is volledig gerealiseerd. Onder leiding van Lenin werd in dezelfde maand op het eerste congres van de COMINTERN het programma aangenomen "voor de overwinning van de sowjets in alle landen". Voor een derde deel der wereldbevolking is dit programma reeds voltooid. Thans heeft de CPSU op haar 22ste congres haar derde program aangenomen "voor de opbouw van het communisme onder de huidige generatie". Het belang van dit program gaat ver uit boven een Russische binnenlandse kwestie. Het deel dat is gewijd aan nationale en maatschappelijke revoluties en bevrijdingsoorlogen, waaraan de CPSU in het kader van de wereldrevolutie alle steun toezegt, betreft ook de rest van de wereld in de werkings-sfeer van dit plan. Niemand kan zich hier aan onttrekken. Alles en iedereen is hierbij betrokken.

Verwijzingen

- 1) Lenin: Staat en Revolutie, p.20. Derde druk. Uit het Russisch vertaald. Pegasus Amsterdam 1946.
- 2) Lenin: o.c., p.52
- 3) Ontwerp-program van de CPSU, p.35 (Communisme de wereld van morgen), behandeld op het 22ste partijcongres 1961. Derde druk. Pegasus Amsterdam. Verder te citeren als: Program.
- 4) Program, p.88/89
- 5) Program, p.35
- 6) Lenin: Staat en Revolutie, p.71
- 7) Lenin: Keuze uit zijn werken, deel II, p.246,248 (De taak van het proletariaat in onze revolutie). Pegasus Amsterdam 1950.
- 8) Lenin: Keuze uit zijn werken, deel I, p.350/351 (Tweeërlei tactiek van de sociaal-democratie in de democratische revolutie). Pegasus Amsterdam 1949. (Cursiveringen van Lenin) Zie ook: Lenin: Keuze uit zijn werken, deel II, p.236 (De taak van het proletariaat in onze revolutie). Pegasus Amsterdam 1950.
- 9) Lenin: Keuze uit zijn werken, deel III, p.261 (Bijdrage tot de geschiedenis van het vraagstuk van de dictatuur). Pegasus Amsterdam 1952.

- 10) Lenin: De "linkse stroming" een kinderziekte van het communisme, p.5, 23/24. Nederlandse vertaling naar de Russische uitgave van 1938. Pegasus Amsterdam 1946. (Cursiveringen van Lenin)
- 11) Zie o.a.: Wat gebeurt er in Moskou? Verslag van Paul de Groot, leider van de CPN-delegatie op het 22ste congres van de CPSU, p.12. Uitgave CPN Amsterdam 1961. (Dit verslag werd uitvoerig geciteerd in de Prawda, De Waarheid van 11 januari 1962)
- 12) Program, o.a. p.11 en 102
- 13) Zie de onder 11) genoemde brochure, p.13.
- 14) De Waarheid van 11 september 1959
- 15) De Waarheid van 16 maart 1953
- 16) Lenin: Über den Krieg, Armee und Militärwissenschaft, Band II, p.313. Moskau 1957
- 17) Lenin: Keuze uit zijn werken, deel I, p.395 (Tweeërlei tactiek van de sociaal-democratie in de democratische revolutie). Pegasus Amsterdam 1949.
- 18) Stalin: The Foundations of Leninism, geciteerd in "The Strategy and Tactics of World Communism", p.103. United States Government Printing Office, Washington 1948.
- 19) Program, p.9 (Cursiveringen naar de oorspronkelijke tekst)
- 20) Program, p.9
- 21) De Waarheid van 23 november 1961
- 22) Programma 6e wereldcongres 1928, overdruk in "The Strategy and Tactics of World Communism, p.227. United States Government Printing Office, Washington 1956.
Zie ook: Geschiedenis van de CPSU (Bolsjewiki), Korte Leergang, p.221. Pegasus Amsterdam 1939. Verder te citeren als: Korte Leergang.
- 23) Informatie-bulletin van de Ambassade van de USSR in Nederland, 12e jaargang no.68 van 20 juni 1962 (Rede van Chroestsjow in de fabriek "Krasnaja Grivitsa" in Roemenië). Verder te citeren als: Informatie-bulletin.
- 24) Program, p.9, 17 e.a.
- 25) Program, p.33
- 26) Vraagstukken van Vrede en Socialisme, 4e jaargang no.1, januari 1961 (Rede van Chroestsjow op 6 januari 1961 te Moskou op een bijeenkomst van de Hogere Partijschool, de Academie van Sociale Wetenschappen en het Instituut voor Marxisme-Leninisme van het Centraal Comité van de CPSU).
- 27) Program, p.35. Vergelijk ook onder 26) genoemde rede van Chroestsjow.
- 28) Chroestsjow in onder 26) genoemde rede.

- 29) Chroestsjow in onder 23) genoemde rede
- 30) Informatie-bulletin, 12e jaargang, no.146 van 20 december 1962 (Rede van Chroestsjow voor de Opperste Sowjet van de USSR, geciteerd door maarschalk A.Jeremenko)
- 31) Informatie-bulletin, 12e jaargang, no.148 van 28 december 1962.
- 32) Nieuwe Rotterdamse Courant van 1 augustus 1961.
- 33) Yoe Tsjao-li: De papieren tijger, p.2. Overdruk uit "De Rode Vaan", theoretisch tijdschrift van de CPC, Hongqi no. 6, 1958. Vertaling en uitgave CPN-brochurehandel Amsterdam.
- 34) Korte Leergang, p.242
- 35) Yoe Tsjao-li: De papieren tijger, p.4
- 36) Chroestsjow: Über den Sieg beim friedlichen Wettbewerb mit dem Kapitalismus, p.536. Moskau 1959. Zie ook: Program, p.42.
- 37) Manchester Guardian van 17 november 1952
- 38) Robert B.Downs: Books that changed the World, p.129. Mentor Book, New-York 1959.
- 39) Program, p.9
- 40) Program, p.33
- 41) The Strategy and Tactics of World Communism, part I, section C, p.23 (Stellingen en Statuten van het 2de wereldcongres van de COMINTERN), Washington 1956.
- 42) Korte Leergang, p.440
- 43) Keesings Historisch Archief, jaargang 1939, p.3947
- 44) Idem jaargang 1940, p.4191
- 45) De Waarheid van respectievelijk 24 en 5 januari 1962
- 46) Korte Leergang, verslag 2de congres CPSU, p.52 e.v.
- 47) Program, p.34
- 48) Lenin: Keuze uit zijn werken, deel II, p.244 (De taak van het proletariaat in onze revolutie)
- 49) Prawda van 7 november 1949.
- 50) Mao Tse-Tung: Problems of War and Strategy, november 6, 1938.
- 51) De Waarheid van 14 december 1962 (Rede van Chroestsjow voor de Opperste Sowjet).
- 52) Prawda van 23 januari 1963. Zie ook: Informatie-bulletin no.9 van 23 januari 1963.
- 53) Program, p.34/35
- 54) Chroestsjow in onder 26) genoemde rede.

- 55) Lenin: Keuze uit zijn werken, deel II, p.331/332 (Referaat over oorlog en vrede op het VIIde congres van de CPSU (b) op 7 maart 1918). Pegasus Amsterdam 1950.
- 56) Program, p.48
- 57) N.Talenski,j,generaal-majoor: De moderne oorlog,karakter en gevolgen, Meschdunarodnaja Schisn, Moskou, no.10, 1960. (Cursiveringen van de auteur)
- 58) Chroestsjow in onder 23) genoemde rede
- 59) Informatie-bulletin,13e jaargang no.8 van 22 januari 1963 (Chroestsjow in zijn rede op het 6e congres van de SED in Oost-Berlijn)
- 60) Program, p.81
- 61) Informatie-bulletin, 13e jaargang, no.9 van 23 januari 1963.
- 62) Yoe Tsjao-li: De papieren tijger, p.10.
- 63) Prawda van 7 januari 1963. Overdruk in Informatie-bulletin, 13e jaargang, bijlage 2 van 9 januari 1963.
- 64) Het vraagstuk van de kernwapenen; nadere beschouwingen over oorlog en vrede van de Generale Synode van de Nederlandse Hervormde Kerk, p.24,46 en 47. Boekencentrum N.V. 's-Gravenhage 1962.
- 65) Program, p.88/89
- 66) Informatie-bulletin,13e jaargang,no.29 van 11 maart 1963
- 67) Chroestsjow in zijn onder 26) genoemde rede
- 68) Prawda van 7 januari 1963. Overdruk in Informatie-bulletin, 13e jaargang, bijlage 2 van 9 januari 1963.
- 69) De Weg naar Socialistisch Nederland. Ontwerp beginsel-program der CPN. Uitgave Brochurehandel CPN, 3e druk, Amsterdam 1952.
- 70) De Waarheid van 20 november 1961.
- 71) Lenin: Keuze uit zijn werken,deel II,p.316 (De dreigende catastrofe en hoe men haar moet bestrijden). Pegasus Amsterdam 1950.
- 72) De Waarheid van 8 februari 1962. Overdruk uit de Prawda van 6 februari 1962.
- 73) Korte Leergang, p.325. Zie ook voorwaarde no.14 voor toetreding tot de COMINTERN, die elke aangesloten CP (w.o. de CPN) verplicht tot legale en illegale steun aan de SU en arbeidersrepublieken en het verhinderen van contrarevolutionaire acties tegen deze republieken (Program 2de wereldcongres van de COMINTERN)

- 74) Lenin: Verzamelde werken, Russische editie, volume XVII, p.172 (Geciteerd in: The Strategy and Tactics of World Communism, p.94. United States Government Printing Office, Washington 1948).
- 75) Chen Po-ta, partijtheoreticus in een artikel dd.1 juli 1951.
- 76) Program, p.47
- 77) Informatie-bulletin, 13e jaargang, no.9, van 23 januari 1963 (Rede van Chroestsjow op het 6de congres van de SED in Oost-Berlijn)
- 78) Mao Tse-Tung: Strategische problemen van de revolutionaire oorlog in China, p.7. Vertaling en uitgave Pegasus Amsterdam 1950.
- 79) Edvard Kardelj: Vermeitbaarheid oder Unvermeitbarkeit des Krieges, die jugoslawische und chinesische These, p.115. Rowohlt's Deutsche Enzyklopädie, München 1961.
- 80) Karl Marx: Misère de la philosophie, slotzin. Bruxelles 1847.
- 81) Prof.Mr.I.A.Diepenhorst: In de schaduw der vernietiging, het probleem van de moderne oorlog, p.115. N.V. Gebr. Zomer en Keunings Uitgeversmaatschappij, Wageningen 1962.
- 82) Prof.Dr.C.L.Patijn in "Wending", maandblad voor evangelie en cultuur, december 1962. Geciteerd in "Paraat", orgaan van de P.v.d.A., nr.1, 11 januari 1963.